

מדינת ישראל
משרד הממשלה

משרד

מס' 18/4
מס' 18/4

פרוטוקול

ישיבת מיום 14 באוקטובר 1996

צורה 2

תיק מס'

18/4
פ"ה

מחלקה

שם תיק: ועדת כהן-קדמי בענין ילדי תימן - פרוטוקול משיבות הועדה -סדרה ב - פרוטוקול מיום מזהה פניי: 9750/4-ג

מזהה פריט 000dtmw
כתובת: 2-109-3-6-7
תאריך הדפסה: 11/07/2016

ועדת הקצרה במלכותית בענין פרשת העלמות של ילדיה מבין עולי תימן
בשנים 1954-1996

7/13
97/96/כ' 3
98/96

ועדת החקירה הממלכתית לענייני פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14/8/96

חברי הוועדה:

- יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
- חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
- חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

מיגוון שירותי פרוטוקול

- * רישום פרוטוקולים בוועידות, בוררויות, בתי משפט
- * הקלטות ופיענוח סרטים וקסטות
- * תירגומים מקצועיים בכל השפות
- * אספקת כח אדם מקצועי משרדי וטכני
- * הדפסות על מחשב
- * הדפסות על לייזר

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14/8/96

חברי הוועדה:

יו"ר - שופט בדימוס - יהודה כהן.
 חברה בוועדה - שופטת בדימוס - דליה קובל
 חבר בוועדה - אלוף במילואים - דוד מימון

עדותו של העד יצחק בוזי - בתיק 98/96

היו"ר: אני פותח את הישיבה היום 14.8.1996 שמתקיימת בבית משפט השלום בחדרה באדיבות המזכיר הכללי של בית המשפט. הישיבה מתקיימת כאן כדי לשמוע עדות של שני עדים שהתקשו לבוא לירושלים בגלל גילם ומיחושים שונים ואנו מצאנו לנכון בגלל החשיבות של העדות שלהם לבוא לחדרה.
 העד הראשון יהיה מר יצחק בוזי בתיק 98/96.
 מר בוזי אני צריך לומר בשם הוועדה שאנחנו שמחים מאד לראות אותך כאן כי אנחנו חושבים שהעדות שלך חשובה. לא הבנו למה עד עכשיו אתה התקשית להסכים אבל אני מבטיח לך שזה הכל לטובת העניין שאנחנו עוסקים בו ולא תהיה לך שום תקלה כתוצאה מזה. ואני מבקש ממך עד כמה שאתה תוכל להביא את עצמך לספר לנו את הפרטים שידועים לך.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

אם כן כמובן אני מזכיר לך שלפי שנהוג בוועדה שאנחנו מבקשים שתאמר את האמת, את כל האמת ורק את האמת.

יצחק בוזי: יש תנ"ך? יש תנ"ך שאפשר להשבע?

היו"ר: לא לא נשבעים. אני אומר לך אזהרה וזה כמו שבועה. אני אומר לך אתה צריך לומר את כל האמת רק את האמת ואתה אומר כן וזה הכל. וזה מחייב אותך. בין כך אני חושב שאנשים שבאים לבית המשפט או בדרך כלל צריכים להגיד את מה שהם יודעים. האמת זה לא,

יצחק בוזי: אפשר לשאול משהו?

היו"ר: כן בבקשה.

יצחק בוזי: למה זה עד היום איך גיליתם אותי? איך עד היום איפה הייתם שלושים ארבעים שנה?

היו"ר: אנחנו היינו בירושלים 40 30 שנה. אבל הוועדה קיימת רק שנה והיא התחילה מחדש כי היו שתי וועדות קודמות שלא שמעו עדים כמו ש, מהסוג שלך. הם שמעו בעניינים אחרים ואנחנו עכשיו רוצים לשמוע מה קרה במחנות. איך קרה אתה יודע שנעלמו ילדים מהמחנות, ילדים תימנים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: אני לא מתכוון למה אתה מתכוון. קודם כל תשאל אותי
 באיזה מחנה אני הייתי.

היו"ר: בסדר. אנחנו, אתה שאלת אותי,

יצחק בוזי: אתה אומר התימנים,

היו"ר: סליחה. שאלת אותי בתור הקדמה ואמרתי לך עכשיו נבוא לעצם
 העניין ונשאל אותך שאלות. אנחנו לא אומרים שאתה יודע
 הכל שאתה העד היחידי שיכול להציל את המצב. אבל את החלק
 שלך עד כמה שאתה זוכר אנחנו מבקשים שתגיד לנו.
 אז שמך מר יצחק בוזי והשופטת קובל.

כ.ה. קובל: טוב אני אתחיל בכמה שאלות בינתיים.

אז באמת הייתי רוצה לחזור למעלה מ-40 שנה לאחור מר בוזי
 ולשאול אותך מה היה תפקידך ובמה עסקת בשנים 48 עד 54?
 היית נהג אמבולנס?

יצחק בוזי: תראי אנחנו התקבלנו בזמנו שני נהגים בלשכת הבריאות
 חדרה.

כ.ה. קובל: מי הנהג השני?

יצחק בוזי: לא יודע איפה הוא היום הוא בחדרה בטח, אני לא יודע.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: מה שמו אתה לא זוכר?

יצחק בוזי: הביטי אני לא רוצה להעניש אותו. אני אדבר לך מה אני.

כ.ה. קובל: לא אבל אם אתה זוכר את שמו אז אני אבקש ממך לומר לנו
 כי זה חשוב לנו.

יצחק בוזי: דוד, דוד שמו אבל המשפחה אני לא זוכר את המשפחה.

כ.ה. קובל: אולמן?

יצחק בוזי: לא אולמן, אולמן מת. מת הוא כבר מת.

כ.ה. קובל: כן אז הייתם שני נהגים,

יצחק בוזי: תראי התקבלנו על ידי לשכת עבודה ושלחו אותנו לתל
 אביב, אני מספר לך רק ככה דרך אגב. ערכנו מבחנים, עברנו
 את המבחנים באנו ללשכה. המנהל אמר לדוד דוד אתה נשאר
 פה. אתה הולך לפרדס חנה.

היו"ר: זה לך הוא אמר.

כ.ה. קובל: לך הוא אמר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: כן. אז הייתי,

כ.ה. קובל: אפשר לשאול בן כמה היית אז מר בוזי?

יצחק בוזי: הייתי כבר מלמעלה ל-33 32. לא זוכר.

כ.ה. קובל: והתקבלת לעבודה בתור נהג.

יצחק בוזי: בתור נהג במחנה פרדס חנה. היה משרד שמה באתי למשרד,
 קיבלו אותי. וזה היה לא אומר שה היה משרד הבריאות, אמנם
 השם הוא משרד הבריאות אבל זה היה שרות,

כ.ה. קובל: שרות רפואי לעולה?

יצחק בוזי: לעולה. ושם אני עבדתי במשרד אם היה צריך להעביר ילד
 או ילדים העברנו לגזזת לשער עליה. אז היו במרפאה מרכזים
 אותם ופונים למנהל שישנו במחנה במשרד בוזי תיגש תיקח
 ילדים לשער עליה. אז הייתי לוקח. נוסעת איתי אחות. היא
 נכנסת לשער העליה אני מחכה עושים את הגזזת ואנחנו
 חוזרים למחנה. הם הולכים הילדים שיודעים את הזה, את
 הבתים שלהם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: רק רציתי לפני שנכנס לפרטי העבודה שתאמר לי מה הסבירו לך מה יהיה תפקידך ולמי אתה תהיה כפוף?

יצחק בוזי: נהג אמבולנס אמרו לי שתהיה. טוב שמה היינו לשרות רפואי לעולה היה רופא.

כ.ה. קובל: אז היית מתייצב כל בוקר בפרדס חנה?

יצחק בוזי: בפרדס חנה כן.

כ.ה. קובל: ומחכה עד שיאמרו לך לאן להסיע ולאיפה ואת מי.

יצחק בוזי: כן.

כ.ה. קובל: בסדר. כן?

יצחק בוזי: והיינו הייתי במחנה. אם היה יולדת מפרדס חנה לברנדיס,

כ.ה. קובל: ברנדיס זה בחדרה.

יצחק בוזי: בחדרה כן. הייתי לוקח את היולדת או שהאחות לפעמים נוסעת איתי שמים אותה בבית יולדות וחוזר עם האחות למרפאה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: איפה אתה היית יושב איפה היה המשרד שבו אתה היית יושב?

יצחק בוזי: המשרד היה זה במחנה א' המשרד.

כ.ה. קובל: בפרדס חנה?

יצחק בוזי: בפרדס חנה.

כ.ה. קובל: במשרד שליד המרפאה או במשרד שליד מנהל המחנה?

יצחק בוזי: זה לא היה מהמחנה. המחנה היה לו לבד. זה היה רופא,

כ.ה. קובל: אז אתה ישבת במרפאה ליד המרפאה?

יצחק בוזי: לא לא תראי המרפאה היתה לחוד. אנחנו היינו בזה במשרד. אם הייתי הולך לתורנות אם היה התור שלי לתורנות אז היתה מרפאה אז הייתי הולך למרפאה ישן. היה רופא. היה אחות. אם היה צריך להעביר יולדת לאיזה מקום או ביקור בית הייתי לוקח את הרופא ביקור בית אפשר לומר מחנה ב' ג' ד' עד למטה את מבינה?

כ.ה. קובל: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: ומחזיר את הרופאה למרפאה והולך יושן שוב. יושן.

כ.ה. קובל: כשאתה אומר תורנות אתה מתכוון לתורנות לילה?

יצחק בוזי: לילה.

כ.ה. קובל: ובמשך היום איפה היית יושב וממתין לקריאות?

יצחק בוזי: אנחנו היינו מתחלפים היה עוד נהג שהיינו עובדים 24 שעות 24 שעות. את מבינה?

כ.ה. קובל: כן.

יצחק בוזי: אז בלילה הייתי הולך תורנות, או שהייתי לוקח את הפרסונל לתל אביב ומחזיר אותם, מביא אותם לפרדס חנה אחרי הצהריים לוקח אותם לתל אביב וחוזר לתורנות שלי.

כ.ה. קובל: אז תפקידך היה גם להסיע את הצוות הביתה, מהבית,

יצחק בוזי: הרפואי.

כ.ה. קובל: הצוות הרפואי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: כן.

כ.ה. קובל: עכשיו נחזור למחנה פרדס חנה היה שם בית תינוקות או בית חולים או מרפאה איזה,

יצחק בוזי: אני חושב שהיה בית חולים או בית תינוקות. אני חושב אני לא זוכר. אבל אני חושב שיכול להיות שהיה אני לא זוכר. יכול להיות. מרפאות היה גם, מרפאה היה גם במחנה א', מרפאה היה ב-ב' וב-ג' היה מרפאה שהאחות היתה שמה. אבל רוב הזמן הוא היה יושן איפה שהרופא. אם הרופא היה למשל במחנה א' אז הנהג על יד הרופא. אם היה מחנה היום, הם גם אנחנו הולכים לפי ההוראות של הרופא. איפה שהרופא הוא בתורנות אנחנו על ידו את מבינה? זהו.

כ.ה. קובל: בפרדס חנה היו עולים מתימן?

יצחק בוזי: לא. לא חושב שמה לא היו.

כ.ה. קובל: מארצות אחרות.

יצחק בוזי: מארצות אחרות.

כ.ה. קובל: מעורב? או שזה היה רק,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: לא היו גם אשכנזים ומרוקאים ומה שאת לא רוצה היה לנו.

כ.ה. קובל: עכשיו תספר לנו על המקרים שאתה זוכר שבהם היית נדרש להסיע ילדים חולים לבתי חולים.

יצחק בוזי: אני אגיד לך אם אני זוכר זה קשה להגיד את זה אבל אומר לך יכול להיות שפעם אחת לקחתי ילד מבית יולדות לרמב"ם.

כ.ה. קובל: ילד שזה עתה נולד?

יצחק בוזי: שנולד.

כ.ה. קובל: ילוד ממש ילוד לרמב"ם? פעם אחת?

יצחק בוזי: פעם אחת נסעה איתי אחות זה תפקידה אני לא תפקידי. אני תפקידי היה לקחת אותה. לקחנו אותה לרמב"ם הכניסו אותה. חיכינו כמה זמן עד שאמרו בוזי קיבלנו ואני חזרתי. לקחתי את האחות לברנדיס וחזרתי למחנה.

כ.ה. מימון: האחות באה עם הילד?

יצחק בוזי: מה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: עם הילד החזרת?

כ.ה. קובל: זה היה ילוד.

כ.ה. מימון: ילוד?

יצחק בוזי: אתה לא שומע מה שאני מדבר?

כ.ה. מימון: אני שואל ותענה.

יצחק בוזי: בבקשה אני אענה לך אתה תשאל.

כ.ה. מימון: חזרת עם הילד או רק עם היולדת?

יצחק בוזי: אמרתי לך שהם קיבלו אותי, חיכינו לו עד שיגידו לנו
 תשובה אם הם מקבלים אם לא נחזיר. אז הם קיבלו אותו אמרו
 בוזי אתה יכול ליסוע. אז נסעתי הובלתי את האחות לברנדיס
 ונסעתי למחנה שלי בפרדס חנה.

כ.ה. קובל: עכשיו היו מקרים שבהם קראו לך להסיע חולים ממחנה עין
 שמר לבית חולים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: לא. לא לא. לא. מפני ששמה היה להם אמבולנס שלהם. ואם היו צריכים להעביר לבית חולים אני חושב שהם היו לוקחים ממגן דוד אדום אני חושב. אבל אנחנו לא לקחנו בלילות לרמב"ם לא לקחנו.

כ.ה. קובל: ובימים?

יצחק בוזי: בימים? גם כן לא היה, הזמינו את מגן דוד אדום. אנחנו העבודה שלנו כמעט היתה במחנות. במחנה לקחנו רופא לביקור, לקחת אחות לעשות זריקה. זה התפקיד שלנו.

כ.ה. קובל: מר בוזי אני הייתי רוצה לתת לך לחשוב איזה עשר חמש עשרה שניות ולהזכר אם היו מקרים שבהם אתה נקראת להסיע ילדים חולים ממחנה פרדס חנה או ממחנה עין שמר לבית חולים רמב"ם. אז אולי ככה תרגע עשר שניות ותחשוב.

יצחק בוזי: לא לא אני לא ארגע אני יכול להגיד לך אני אמרתי לך קודם שאנחנו לקחנו, לקחתי ילדים לגזזת לא יותר. ילדים חולים לא לקחנו. פעם אחת אמרתי לך שאני לקחתי את הילד הזה, ונסעה איתי אחות. זה פעם אחת. אנחנו דברים כאלה לא נותנים לנו לקחת הם לוקחים אמבולנס את מבינה? אבל כבר הייתי שמה וזה אז הוא אמר בוא דחוף תיקח את הילד לרמב"ם. ככה היינו לוקחים בפרדס חנה רק גזזת לשער העליה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אני אומר לך גם למה אני שואלת את השאלה זאת כי ידוע לנו שאתה בעצמך סיפרת לפני מספר חודשים ואני אומר לך מה הדברים שאתה אמרת שאתה אמרת שהיו מעירים אותך באמצע הלילה, והיו אומרים בוזי קום. מצלצלים מעין שמר והיית קם ונוסע. וכששאלו כמה פעמים? הרבה פעמים. והרבה עשרות, הרבה עשרות ושהיית נוסע עם האחיות לרמב"ם לא פעם אחת הרבה פעמים וזה קרה באמצע הלילה. וגם אתה אמרת מה היו אומרים לך. קום בוזי,

יצחק בוזי: מי זה אמר? מי זה אומר את זה?

כ.ה. קובל: זה כתוב בעיתון.

יצחק בוזי: בעיתון?

כ.ה. קובל: כן. אז עכשיו אני שואלת אותך אם זה מזכיר לך משהו?

יצחק בוזי: לא לא לא.

כ.ה. קובל: או מה שכתוב בעיתון זה לא נכון?

יצחק בוזי: הוא סילף, הוא סילף.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: מי זה הוא?

יצחק בוזי: העיתונאי. תראי הוא,

כ.ה. קובל: אתה זוכר שאתה דיברת איתו.

יצחק בוזי: כן כן זוכר והנה יש לי חבר פה, עוד החבר השני לא היה. אמרתי תשמעו מה אני מדבר איתו. אמרתי לעיתונאי הוא סיפר לי שהוא עיתונאי הוא אשכנזי, הוא נשוי עם תימניה מעקרון. אני מתפלא שבעקרון היתה גם כן מעברה או לא הוא בדק. אבל לא זה לא עניין שלי. אז אמרתי לו תראה אני חולה ומ-50 49 קשה לזכור. אבל אני אזכור. כמו שאני אמרתי לך קודם ככה אותו דבר אמרתי לו. הוא סילף את דברי. הוא כתב לו היה לי כסף הייתי תובע אותו למשפט. אבל מה אני אלך, מה אני ליוסל'ה הזוהי עיתונאי שיש גב אחריו מי יש לי גב אחרי מי? אני איש חולה. הוא סילף את דברי. ואני בשביל זה רציתי אמרתי לחבר השני שיבוא מפני שפה יגידו אז הם יעידו שאני אמרתי לו אני לא הייתי בעין שמר בכלל ולא אומרים לי. אני לא יכול לעזוב. הם גם לא יכולים אלי, יש רופא. אם הרופא אומר לי ללכת אני אלך.

כ.ה. קובל: נכון. אז רופא אמר לך ליסוע לרמב"ם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: לא לא הם בכלל לא אמרו. הוא סילף את דברי הוא סילף.
 הוא בא וביקש שהוא רוצה לבוא עם אשתו אלי אני אמרתי לו
 אני לא מקבל אותך אתה סילפת דברים לא יפים לו היה לי
 אפשרות לתבוע אותך.

כ.ה. קובל: כתבת מכתב לעיתון דרך אגב?

יצחק בוזי: אני??

כ.ה. קובל: לא כתבת מכתב לעיתון ואמרת כל מה שפורסם זה לא נכון?

יצחק בוזי: לא לא כתבתי שום דבר.

כ.ה. קובל: לא כתבת שום דבר.

יצחק בוזי: לא כתבתי. אמרתי הוא צלצל אלי שהוא רוצה לבוא עם
 אשתו לשתות כוס קפה אמרתי לו תראה אני מצטער מאד מה
 שאתה עשית בכתבה הזו אתה סילפת את דברי. אני דיברתי
 איתך אמת את מבינה? למה אני אמרתי שאם אפשר להשבע על
 ספר תורה על תנ"ך אז הוא אמר שאין צורך. כבוד החבר,

כ.ה. קובל: זה כאילו שאתה מעיד בשבועה על התנ"ך.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: טוב תראי אני מאמין. כבוד החבר אומר ככה אז אני מקבל את זה את מבינה? אני אמרתי לו שאני רוצה אז הוא אמר זה אנחנו אותו דבר. הוא סילף את דברי. מה לעשות?

כ.ה. קובל: אז אני יכולה להבין מדבריך שאתה אף פעם לא לקחת ילדים מעין שמר לבית חולים רמב"ם?

יצחק בוזי: אף פעם.

כ.ה. קובל: וזה אתה אומר כאילו שידך מונחת על התנ"ך.

יצחק בוזי: כן אני אומר.

כ.ה. קובל: אז לקחת ילדים מפרדס חנה לרמב"ם?

יצחק בוזי: לקחתי אמרתי לך לא לרמב"ם.

כ.ה. קובל: לשער העליה?

יצחק בוזי: לשער העליה גזזת. חולים אנחנו לא לקחנו.

כ.ה. קובל: כשאתה היית בפרדס חנה אתה יודע מי לקח ילדים חולים לבתי חולים? הרי אתה היית נהג אמבולנס והיית שם בתורנות. במהלך התורנות שלך במשך התקופה שעבדת שם לא

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימו בשנים 1948-1954

שיבה מיום 14 באוגוסט 1996

קרה שילד נזקק לטיפול רפואי והיו צריכים לקחת אותו לבית
 חולים? נעזוב רמב"ם.

יצחק בוזי: אני לא, הרופאים אם הם בדקו אותו והוא זקוק לרמב"ם
 הם הזמינו,

כ.ה. קובל: לא נעזוב רמב"ם בית חולים.

יצחק בוזי: לבית חולים. הם לקחו, הזמינו מגן דוד אדום. אני
 הייתי,

כ.ה. קובל: למרות שאתה היית במקום?

יצחק בוזי: אני רק תורנות במקום. לרופא שלי לאחות אם צריך לעשות
 זריקה או חולה בא לזה. אם צריך להעביר אותו הם מזמינים
 מגן דוד אדום. אני לא, זו לא עבודה שלי היתה ללכת. אבל
 יולדות מברנדיס כן. זה תפקידנו היה לקחת.

כ.ה. קובל: וכך אמרו לך מלכתחילה כשהסבירו לך מה תפקידך שאם יש
 יולדת אז אתה צריך לקחת אותה לבית חולים. אבל אם יש ילד
 חולה שצריך להעביר אותו בדחיפות לבית חולים אז אתה לא
 תעביר אותו לבית חולים רק אמבולנס ממגן דוד אדום?

יצחק בוזי: אין, אני הייתי במרפאה הם לא אומרים לי את זה. זה
 דבר שידוע שהם מזמינים אמבולנס ואמבולנס בא ולוקח אותו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אז כשאתה היית בתורנות או במשמרת אמרת שזה משמרות של
 24 שעות.

יצחק בוזי: כן.

כ.ה. קובל: אתה ראית פעם שבאו אמבולנסים להעביר ילדים לבתי
 חולים?

יצחק בוזי: תראי אני הייתי יושן לא מעירים אותי, מעירים אותי
 לענין שלי, לענינים של המחנה. אם הם לא מעירים אותי
 אחות והרופא לא מעירים אותי אם אין משהו או יולדת או
 משהו הם לא מעירים. לרמב"ם בלילה לא נסעתי.

כ.ה. קובל: וביום?

יצחק בוזי: וביום גם כן לא נסעתי מחוץ לגזזת לא נסעתי. ורק
 לברנדיס היינו יולדות לוקחים. אני אמרתי לך שפעם אחת זה
 כן אמרתי בעיתון אמרתי לו תדע לך פעם אחת אני זוכר, קשה
 לזכור הרי יכול להיות שילד אחד לקחנו לרמב"ם מבית
 יולדות. צלצלו למשרד לרופאה שלי ואני לקחתי אותם.

כ.ה. קובל: מבית יולדות לרמב"ם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: לרמב"ם. נסעה איתי אחות. קיבלו אותה,

כ.ה. קובל: אז היתה לך נסיעה אחת לרמב"ם.

יצחק בוזי: כן אני אומר את זה. היתה לי אני אומר. אז החזרתי את
 האחות ובאתי למרפאה בחזרה.

כ.ה. קובל: אגב זה אסור לדבר עם עד כשהוא נמצא במהלך עדות. אחר
 כך אולי ניראה. תציג את עצמך תגיד בקשר למה. אבל באמצע
 העדות,

---: אני אמרתי זו ועדה של שופטים שיתנהג ביראת כבוד.

כ.ה. קובל: חשבתי שהוא מבין את זה בעצמו מר בוזי. כי הוא איש
 בעל נסיון.

יצחק בוזי: זהו העורך דין שלי והוא מנחה אותי.

כ.ה. קובל: כן אבל במהלך העדות זה אסור להנחות אותך.

יצחק בוזי: נכון את צודקת.

כ.ה. קובל: טוב נחזור רגע נעזוב רגע ילדים חולים ונחזור לילדים
 שנזקקו לטיפול גזזת. אז תספר לי איך היית מעביר אותם
 לשער העליה, ומי היה אומר לך, ואיך היתה הפרוצדורה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: תראי הם היו, האחות היתה אוספת אותם למרפאה והם היו באים ויש לה רישום ואומרים בוזי תיסע עם האחות לשער העליה. היו מכניסים אותם שם לאיזה בניין אני יודע ואני מחכה להם עד שהם גומרים עושים את הגזזת ואנחנו חוזרים ומחזיר אותם למחנה.

כ.ה. קובל: היית לוקח אותם עם מסמכים? עם ניירות? עם תעודות?

יצחק בוזי: האחות בטח לקחה את זה זה לא עבודה שלי.

כ.ה. קובל: לך לא היו שום מסמכים?

יצחק בוזי: לא. זה לא תפקידי. האחות מטפלת בזה.

כ.ה. קובל: זה אולי לא תפקידך אבל השאלה אם היה ידוע לך אם ראית שהיו לאחות מסמכים.

יצחק בוזי: אני מתאר לי ש,

כ.ה. קובל: הרי אתה יושב שם זה לא שאתה בא ואתה ושם על עיניך, מכסה את עיניך.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם

של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: כבוד השופט אני מתאר לי שהיה לה מסמכים והיה לה זה, ככה היא לא, היא מכניסה יש לה שמות בטח, היא מכניסה אותם לבד.

כ.ה. קובל: ואחר כך היית מחזיר אותם למרפאה?

יצחק בוזי: למרפאה ומשם הם היו הולכים הביתה.

כ.ה. קובל: אלה היו ילדים גדולים שכבר היו הולכים בכוחות עצמם.

יצחק בוזי: כן בכוחות עצמם.

כ.ה. קובל: תינוקות אתה היית מסייע?

יצחק בוזי: לא. לא זוכר לגזזת לא זוכר שהיה לי.

כ.ה. קובל: ולא לגזזת. אתה הסעת פעם תינוקות לבית חולים כזה או

אחר?

יצחק בוזי: לא לא.

כ.ה. קובל: אף פעם?

יצחק בוזי: לא זוכר. לא לא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אתה לא זוכר?

יצחק בוזי: לא.

כ.ה. קובל: אתה זוכר שבאותה כתבה אתה אמרת לעיתונאי שאתה מעולם לא החזרת ילד מרבי"ם אבל אמרת שכן לקחת ילדים לרמב"ם.

יצחק בוזי: כבוד השופטת אני אמרתי לך שהוא זייף את דברי. אני לא לקחתי ילדים אמרתי לך אם לקחתי את הילד הזה מבית יולדות נסעה איתי אחות וחיכינו עד שהם יבדקו את הילד קיבלו את הילד ואמרו בוזי אתם יכולים לחזור הביתה. החזרתי את האחות הזו לברנדיס ונסעתי בחזרה למחנה.

כ.ה. קובל: אתה גם לא אמרת לאותו עיתונאי שאתה היית קורא לכל האשמים בפרשה הזאת רוצחים? זאת לא היתה המלה שלך? כי תראה למעשה על כל כך פרטים מהכתבה אתה אומר שהם לא נכונים שהוא זייף אז הוא זייף את כל הכתבה מ-א' עד תו?

יצחק בוזי: תראי הביטי אני לא יודע מה שהוא כתב.

כ.ה. קובל: אתה לא קראת את הכתבה?

יצחק בוזי: לא לא קראתי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אז איך אתה יודע שזה זיוף?

יצחק בוזי: אחרי כמה זמן הביא לי מישהו את הכתבה. אני לא כל כך עיינתי בה. זה לא עניין אותי כל כך הרבה. אני רציתי להסביר לו מה העבודה שלי,

כ.ה. קובל: מה לא עניין אותך?

יצחק בוזי: עניין אותי את העבודה שלי. מה שהוא דורש. זה שהוא הלך וסיפר שאני לקחתי ילדים מעין שמר ולקחתי לבית חולים ולא החזירו זה שקר וכזב. יכול להיות שאני אמרתי לו שהמנהלים יכול להיות שמנהלים של מחנות היו לדעתי אולי לא בסדר.

כ.ה. קובל: במה?

יצחק בוזי: אולי להגיד לך יותר נכון מושחתים שעשו מה שהם רוצים במחנות.

כ.ה. קובל: אז במה? מאיזה בחינה?

יצחק בוזי: אני לא יודע בכל מיני דברים. כל מיני דברים אני לא בודק אותם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אז תפרט אולי זה חשוב לנו לדעת למה אתה מתכוון.

יצחק בוזי: מה אני אגיד לך?

כ.ה. קובל: מה שאתה זוכר. כן הרי יותר מזה אנחנו לא מבקשים. מה שאתה זוכר ומה שאתה יודע.

יצחק בוזי: תראי מה אני אגיד לך?

כ.ה. קובל: תגיד אפילו אם הדברים הם לא כל כך נעימים. אבל צריך לומר אותם אם יש מה לומר צריך להגיד.

יצחק בוזי: תראי אותם האנשים כבר מתו. המנהלים האלה מתו. מה אני יכול להגיד מה הם עשו לקחו, העבירו? זה לא תפקידי.

כ.ה. קובל: תראה אנחנו רוצים שאתה תגיד מה שאתה יודע. כי אנחנו מבררים נושא ואנחנו רוצים לדעת את האמת בלי קשר לזה אם אנשים נפטרו או לא נפטרו ולכן אנחנו מבקשים שתאמר מה שאתה יודע. וזאת גם חובתך.

יצחק בוזי: מה אני יכול להגיד לך אני יודע?

כ.ה. קובל: אני רואה שאתה עומד לומר משהו ואנחנו מחכים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: לא לא אני לא עומד להגיד שום דבר.

כ.ה. קובל: אז מדוע אמרת שייתכן ואותם אנשים היו מושחתים?

יצחק בוזי: כי,

כ.ה. קובל: בבקשה?

יצחק בוזי: מפני שהם עצמם אישית לא טיפלו. שלחו את המדריכים והמדריכים עשו מה שהם רוצים בכל הדברים האלה. גם במחנות איפה שאני הייתי אבל זה לא תפקידי, זה לא תפקידי לנהל את העסק הזה מה שהם עושים.

כ.ה. קובל: לא אבל העינים רואות גם אם זה לא תפקידם לעשות דבר מסוים. העינים רואות אז מה ראית.

יצחק בוזי: יכול להיות שהעינים רואות וצריך לשתוק ולא לדבר.

כ.ה. קובל: לא היום הגיע הזמן לדבר.

יצחק בוזי: לו היה בן אדם לו היו המדריכים שעוד חיים היום יכולתי לבוא ולהגיד תראה זה המדריך אתה ראית, אתה עשית, אתה שמעת. אין למי אני אדבר מה אני אגיד?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: בפני הועדה.

יצחק בוזי: מה אני יכול להגיד לפני הועדה?

כ.ה. קובל: מה שאתה יודע

יצחק בוזי: מה אני יודע? שהם לקחו, העבירו עשו, טיפלו בילדים לא בסדר.

כ.ה. קובל: אם זה מה שראית וזה מה שידוע לך אז זה מה שאתה צריך לומר.

יצחק בוזי: תראי הביטי מה אני יכול להגיד לך שכן טיפלו בילדים במחנות איפה שאני הייתי בפרדס חנה? זה לא תפקידי היה. ראיתי לא עשו, כן טיפלו, שלחו. זה לא, אני לא יכולתי לדבר על זה. זה הכל.

כ.ה. מימון: כמה שנים עבדת בתור נהג אמבולנס במקומות האלה?

יצחק בוזי: אני חושב שעד 54 ואחרי זה עברנו,

כ.ה. מימון: זאת אומרת עבדת פרק זמן רציני עד פירוק המעברות כמעט.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: כן כן בערך כן.

כ.ה. מימון: עכשיו אתה יכול לציין לי את המעברות שבהם טיפלת כפי
 שאתה אומר? אחד זה היה פרדס חנה,

יצחק בוזי: כן.

כ.ה. מימון: מה היה עוד?

יצחק בוזי: בית יולדות שהיינו לוקחים את היולדות.

כ.ה. מימון: כן. אבל עוד מחנות לא היו שם?

יצחק בוזי: היו מחנות גם בבנימינה בעין שמר.

כ.ה. מימון: כן א' ב' ג' אבל חוץ מעין שמר,

יצחק בוזי: היה נדמה לי שהיה בבנימינה מעברה ובעין שמר היה.
 אולי גם היה בכרכור מעברה זה לא,

כ.ה. מימון: תגיד בכל השנים האלה שעבדת הרי היית כבר אדם בגיל
 מתאים עם עבר כפי שאנחנו יודעים שירתת בצבא הבריטי היה
 לך נסיון חיים. בן 32 כבר. בכל ששת השנים האלה לא שמעת

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

איזה שהן שמועות על היעלמות של ילדים? על רישום שהוא
 איננו רישום מדויק? על כל מיני טעויות שש שנים. הרי לא
 עבדת שם חודשים.

יצחק בוזי: לא שמעתי שום דבר.

כ.ה. מימון: תראה אני רוצה להמשיך בדברי השופטת והשופט נניח
 שכפי שאתה אומר שהעיתונאי סילף. אבל תראה יש פה דברים
 שצריך דימיון מאד פורה כדי להגיע למסקנות כאלה. כמו כפי
 שהעירו לך שהיית קורא להם רוצחים. כמו שסיפרת שהוא כותב
 שסיפרת שלקחת ילדים לרמב"ם ואף פעם לא החזרת. הרי זה לא
 דברים שהוא בדה מליבו. וזו כתבה שלמה וגם לא היתה תגובה
 שלך.

יצחק בוזי: מה אתה רוצה שאני אענה?

כ.ה. מימון: איך זה ייתכן תגיד.

יצחק בוזי: בשביל זה אני אמרתי לך שלו היה לי אפשרות הייתי תובע
 אותו למשפט בעד זה שהוא סילף. אני לא לקחתי ילדים ולא
 החזרתי ילדים זה לא עבודה שלי היתה. אני סיפרתי לך מה
 שאני עבדתי בפרדס חנה זה הכל. והוא הכניס את עין שמר
 ואני אומר לו אני עוד פעם אני לא עבדתי בעין שמר. ואני
 צריך הנה הבחור הזה היה איתי יחד הוא שמע מה אני מדבר
 איתו. והוא סילף.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: איפה גרת אז? מגורי משפחתך איפה היו? באזור?

יצחק בוזי: כן הייתי איזה תקופה בנחלים ואחר כך עברתי לבית אליעזר.

כ.ה. מימון: ולא שמעת באותם שנים על ילדים שנעלמו?

יצחק בוזי: לא שמעתי מפני שלא התעניינתי בזה. התעניינתי בפרנסה שלי. לחם לאכול.

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך על מה שקוראים פילוסופיה של חיים מה שאמרת אנשים מתו וזה לא עניין שלי לדבר. אני רוצה לשאול אותך אתה הולך או אתה נמצא באיזה בית נגיד משחקים קלפים או משהו ופורץ ריב ואחד מוציא אקדח ויורה בשני והשני מת. ומתחילה החקירה וכל מיני עניינים אבל אחרי איזה זמן אותו האיש שירה גם כן נפצע או משהו והוא מת. אז מרגע שהרוצח מת אתה לא מדבר יותר על מה שהוא עשה?

יצחק בוזי: הכי טוב,

היו"ר: איזה הגיון,

יצחק בוזי: הכי טוב הכי טוב.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

היו"ר: הכי טוב בשביל מה?

יצחק בוזי: לא לדבר בכלל. ואני אספר לך דבר קטן. דומה לזה.
 נסעתי בצהרים לאכול הביתה. מחדרה הביתה. על יד מגרש
 המכבי, הפועל אני רואה, אני לא נוסע מטבעי אני לא נוסע
 מהר אני נוסע לאט ראיתי ארנק. אני פותח אני רואה הרבה
 כסף. הלכתי אכלתי צוהרים חזרתי למשטרה. תראה זה מצאתי.
 כתב רשם. כבוד השופט קראו לי 10 פעמים לבית המשפט על
 מה? אני אמרתי לו אני עובד מדינה. אבל לו היה אזרח היה
 מפסיד יום עבודה. ואני נסעתי מפרדס חנה לחדרה יום אחד
 אז אחות אחת מצאה ארנק אמרתי לה תלכי מהר למשטרה אני לא
 רוצה, אני לא יודע מה שהיא עשתה היא כן הלכה למשטרה, לא
 יודע. זהו.
 הכי טוב לא לראות ולא לדבר.

היו"ר: זה מקרה,

יצחק בוזי: אתה יודע מה? אני אמרתי לחברים שלי היום שחלמתי
 בלילה אם אני אבוא לוועדה פתאום אני אהיה אילם. לא אדבר
 רק יגידו לי ככה ואני אכתוב להם זהו.

כ.ה. קובל: חלמת? או שזה בעצם מה שרצית?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: לא חלמתי. אני יכול להיות אילם אם אני מדבר?

היו"ר: אבל מה שאני מבקש ממך אני מבקש ממך שתסביר את הדרך המחשבה ודרך החיים שיותר טוב שלא לדבר. מה היינו עושים במדינה אם כל אחד שראה משהו שנעשה לא בסדר היה שותק ואומר יותר טוב שאני לא אדבר. איך היו החיים שלך במקרה כזה? אתה לא חושב על זה? אתה לא חושב שיש לך חובה,

יצחק בוזי: אני על זה שדיברתי סבלתי בעבודה.

היו"ר: אבל עכשיו אתה,

יצחק בוזי: צריך לשתוק ולא לדבר.

היו"ר: אבל עכשיו אתה בן 75 עד 120.

יצחק בוזי: 79.

היו"ר: שאלוהים יוסיף לך,

יצחק בוזי: מה אתה רוצה שאני עוד אזכור? אני אזכור דברים?

היו"ר: אבל אתה לא אומר שאתה לא זוכר. אתה אומר שיותר טוב לא לדבר על דברים שאנשים שמתו כבר, שכבר מתו עשו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: הביט יכול להיות שגם כן טוב לא לדבר לספר בקצרה מה היה, מה תפקידך, מה מילאת וזהו. אני סיפרתי לך. זה שהוא סילף את דברי תבורך, שייברך שיהיה בריא. את מבינה? לו הייתי יכול לתבוע אותו למשפט הייתי יכול אני לא יכול. שיהנה מהעסק הזה שהוא פירסם.

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך זה עיתונאי שתפקידו לפרסם מה שהוא שומע, מה שהוא מגלה תוך כדי הפעילות שלו אחר כך הוא הולך הביתה ומפרסם. אתה לפי דבריך לא אמרת לו את הדברים האלה הוא הלך הביתה למרות שלא אמרת הוא פירסם את הדברים. ואתה שמעת שהוא פירסם כי לא רצית לפגוש אותו שוב מפני שאמרת לו אתה סילפת ואני לא רוצה לראות אותך ולא את אשתך.

אני שואל אותך קרה לך מקרה כזה וזה לא נעים לך. מה פתאום הוא מסלף. חשבת על זה מה פתאום הוא אמר את הדברים האלה? בדיוק את הדברים האלה?

יצחק בוזי: לא חשבתי על זה. ואמרתי בליבי ואמרתי לידידים אם היה לי כסף הייתי תובע אותו למשפט זהו.

היו"ר: למה הוא בא, סליחה למה הוא בא אליך? הוא היה יכול לשבת בבית ולהגיד,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: ולהמציא את זה,

היו"ר: ולהמציא את זה עליך, עליך.

יצחק בוזי: כבוד השופט זה סיפור הוא נקלע עם בחור תראה זה סיפור. אני לא מדבר איתו. וזה אמר אולי במקרה הוא ידבר איתו והוא הביא אותו עם חבר שלו אלי הביתה אני לא הייתי הייתי אצל החבר הזה. הוא בא ושואל וזה. הבחור הזה כניראה שהוא רצה משהו לנקום בי או משהו אני לא חושב על זה אבל הוא בא בשביל שאני אדבר עם עיתונאי אז דיברתי איתו מה שאני, מה ששמעתי הסברתי לו. אני חולה, אני מרגיש לא טוב. אני כבר מ-40 שנה מ-50 49 קשה לי לזכור ואני אספר לך מה איכשהו אני יודע. אז סיפרתי לו את הדברים האלה והוא כתב.

כ.ה. קובל: הוא לא הקליט אותך מר בוזי? הוא תמיד עם מכשיר הקלטה. הוא לא הקליט אותך?

יצחק בוזי: אני חושב שלא הקליט אותי. אני יכול לשאול את החבר?

כ.ה. קובל: אני יכולה לשאול אותו לבד.

יצחק בוזי: טוב אז תשאלי אותו בבקשה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמס
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אבל יכול להיות שהוא הקליט אותך כי עיתונאי הולך עם מכשיר הקלטה ואחר כך יש את ההקלטה ואנחנו יכולים בעצם לשאול אם ההקלטה עוד שמורה בידיו.

יצחק בוזי: עכשיו תשמעי כבוד השופטת עיתונאית טילפנה אלי הביתה ואמרת בוזי אני רוצה לדבר איתך. אמרתי בעניין, אני רוצה לשתות כוס קפה איתך. אמרתי אם את רוצה כוס קפה תבואי. היא באה. היא התחילה רוצה לכתוב. אמרתי לה לא. אני דיברתי איתך שאת באה לשתות כוס קפה היא התחילה לעשות את הטייפ אמרתי לה לא.

היו"ר: מר בוזי אתה אמרת למרות שלא עסקת בהובלת ילדים לבתי חולים אני מבין שהמקום שישבת בו זה היה כמו חצי מגן דוד. או מקום שכאשר אנשים זקוקים הם פונים לשם. נניח שמישהו בפרדס חנה,

יצחק בוזי: תראה ביום,

היו"ר: נפצע בלילה ובא ומבקש עזרה ושתוביל אותו לבית חולים אתה לא תגיד לו שמע זה לא תפקידי אני מוביל רק את הרופא ואת האחות. אז לא קרו מקרים שהובלת אנשים לבית חולים? בשביל מה היה נחוץ אמבולנס?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: אם חולה היה להביא אותו מנניח אם במחנה ד' יש חולה צריך להעביר אותו לרופא. אז זה העבודה שלנו אז נוסעת אחות ומביאים אותו לרופא ומחזירים אותו הביתה. אם צריך לשלוח אותו לבית החולים הם מזמינים אמבולנס זה לא,

היו"ר: אז רגע אחד. אדם זקוק לרופא. אז אתה נוסע ומביא אותו אל הרופא.

יצחק בוזי: אני לא מביא אותו. האחות באה אלי למשרד ומטלפנת למשרד אנחנו רוצים אמבולנס. אני במשרד. המשרד שלנו זה היה מחנה א'. אני לא יכול לבוא יבוא בן אדם שיקחו אותו?

היו"ר: הבנתי הבנתי אותך. ואתה והאחות אומרת לך תלך למחנה ותביא את האחות עם החולה.

יצחק בוזי: אני הולך עם האחות זה לא עבודה שלי אני בא רק לעזור. אחות הולכת נכנסת לבית. הם מלבישים אותו, מוציאים אותו אני יודע. ואם יש אלונקה צריך להרים אלונקה אז לוקחים אותו באלונקה אם לא הוא הולך ברגל עד האמבולנס ונכנס לאמבולנס. מביא אותו למרפאה ומחכה אומרים צריך להחזיר אותו אני מחזיר אותו. צריך לשלוח אותם לבית חולים זה עבודה שלהם. בוזי אתה משוחרר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

היו"ר: זאת אומרת אם אתה מביא אותו ואומרים שצריך לבית חולים אז
 אומרים לך שיש את האמבולנס במקום החניה אנחנו נגיד להם
 שיזמינו אמבולנס אחר לקחת אותו לבית חולים. ככה אני
 מבין אותך. זה היה ככה החוקים מדויקים מאד. אמרו עד כאן
 אתה עושה ומכאן והלאה אתה צריך ללכת למקום אחר ולבקש
 אמבולנס אחר.

יצחק בוזי: נו בטח הם צריכים לשאול את המנהל. המנהל שלי הרופא.

היו"ר: אתה הבנת ככה את ההוראות?

יצחק בוזי: זה ההוראות אני מביא רק את החולה. זה דבר שקבוע.
 חולה מביאים עם אמבולנס ושולחים אותו.

היו"ר: פעם אחת אתה כן לקחת ילד לבית חולים.

יצחק בוזי: אני אומר לך אתה עוד פעם שואל?

היו"ר: אני שואל. עכשיו אולי גם זה הדימיון של העיתונאי.

יצחק בוזי: לא דימיון זה אני אמרתי.

היו"ר: אתה אמרת פעם אחת לקחת ילד לבית חולים,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: לבית יולדות הוא אמר.

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך על זה שראית פעם שהביאו ילד בחזרה מבית חולים כניראה או מאיזה מקום למשפחה והאמא אמרה זה לא שלי. אתה זוכר את המקרה? זאת אומרת הביאו את הילד לפי סימנים או משהו, או רישום והיא אמרה זה לא שלי.

יצחק בוזי: אני אמרתי לך,

היו"ר: ונשאלת מה עשו אמרת החזרתי אותו לרמב"ם מה לעשות. .. זו היתה פעם יחידה הבאת את הילד לרמב"ם ולא היה למי לתת אותו. ואז יום אחד באה אשה אחת לרמב"ם ראתה שם ילד יפה כזה רזה רזה שאלה אותם של מי? אמרו לה של מי שרוצה. שאלה אותם אפשר לקחת? אמרו לה שלך. קחי. אתה אמנם אומר שזה לא אתה ראית אלא נהג אמבולנס אחר סיפר לך.

יצחק בוזי: אמרתי לך שהוא סילף את כל הדברים האלה כבוד השופט. הוא סילף. אני אמרתי דבר אחד אני הייתי בברנדיס ושם לקחתי ילד עם אחות זו פעם אחת אני גם כן מסופק אם אני, אבל בערך אני חושב אתה מבין?

היו"ר: כן מר בוזי? קטענו את המחשבה שלך אבל פעם אחת,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: אני יכול גם לשכוח אפילו מה שאמרתי לי. אבל אני יושב להתרכז על מה עמדתי.

אז אני לקחתי את הילד הזה לרמב"ם עם אחות. היא מטפלת בזה אני רק נהג בסך הכל. באנו לרמב"ם קיבלו אותו ואנחנו, חזרתי אמרו בוזי מקבלים אותו חזרתי בחזרה. החזרתי את האחות לברנדיס וחזרתי למחנה.

היו"ר: עכשיו אני רוצה לשאול אותך באופן כללי אתה ישבת במשרד הזה שהוא חלק ממשרד הבריאות אמרת לא?

יצחק בוזי: שרות רפואי.

היו"ר: שרות רפואי לעולה.

יצחק בוזי: כן זה שייך למשרד הבריאות.

היו"ר: לא לסוכנות?

כ.ה. קובל: זה היה גם וגם.

היו"ר: וזה היה בפרדסיה או פרדס חנה?

כ.ה. קובל: פרדס חנה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

היו"ר: פרדס חנה. פרדס חנה זה לא נקודה בודדת זה חלק משטח גדול שהיו בו כמה מחנות. עין שמר א' ב' ג' ואינני יודע אם זה לא היה קרוב גם לראש העין אבל זה עניין אחר. מתהוים דברים במחנות וכל אחד מדבר עליהם. אתה לא שמעת שום דבר? שילדים נעלמים? שלא יודעים איך הם נעלמים?

יצחק בוזי: זה שמעתי רק עכשיו בזמן האחרון שאומרים הקימו ועדות. אני אומר מה פתאום עכשיו נזכרו? אחרי זה. ככה אנחנו מדברים בינינו חבר'ה.

היו"ר: מה פתאום נזכרו כי אנשים כמוך לא באו לדבר לפני זה. עד שמביא אותך לדבר אז כוחות מעבר לגבול היכולת. אבל אני שואל לא שאתה יודע מראיה אלא אתה יושב כל היום מחכה לטלפון שאולי מישהו ירצה את השרות שלך ונכנסים אנשים ומדברים. לא שמעת שנעלמים ילדים?

יצחק בוזי: אנחנו התעניינו במשהו אחר בפרנסה.

היו"ר: אני שואל אותך עוד דבר לא שמעת שמעבירים ילדים באמבולנס ממחנה לבית חולים בלי סימון בלי פתק עם השם שלו, בלי דברים כאלה? לא שמעת.

יצחק בוזי: לא.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

היו"ר: אבל שמעת שלפעמים מחזירים ילדים ולא מוצאים את ההורים שלהם.

יצחק בוזי: במחנה שלנו לא.

היו"ר: היה המקרה הזה שסיפרת עליו. עכשיו לא שמעת שום דבר אני רוצה לשאול אותך למה התפרצת בפני העיתונאי ואמרת הייתי קורא להם, כל האשמים מתו ואם היו בחיים הייתי קורא להם רוצחים, רוצחים לקחתם ילדים ולא לקחתם שמות. לקחתם ילדים ושכחתם ממי. לקחתם ולא החזרתם רוצחים. אז אתה שמעת משהו שקורים דברים כאלה שלוקחים ילדים בלי שמות בלי פתקים. ולמה זה הרגיז אותך כל כך שאמרת שאלה רוצחים?

יצחק בוזי: תראה.

היו"ר: אתה יכול להסביר.

יצחק בוזי: תראה אני לא,

היו"ר: הלא תראה לא הזמנו אותך ככה על כוס קפה לשוחח. אנחנו רוצים לדעת,

יצחק בוזי: לא הייתי מתנגד, לא הייתי מתנגד.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

היו"ר: יש דברים שאתה יודע ואנחנו לא יודעים ואנחנו חייבים לדעת אותם. אז תאמץ קצת את זכרונוך ואת דמיונוך ותגיד לנו מה אתה כן יודע.

יצחק בוזי: תראה להגיד לך שאני ראיתי את זה - לא, לא ראיתי את זה. אחות סיפרה לי את התמונה הזו.

כ.ה. קובל: אחות?

יצחק בוזי: אחות.

כ.ה. קובל: מי זאת?

יצחק בוזי: הלוואי שהייתי יודע איפה היא היום. סיפרה לי שלוקחים ילדים ולא חותמים לא זה. אמרתי תראי זה לא שייך לעבודה שלי. היא סיפרה גם מבחינה ידידותית. היא היתה אחות. אז ככה זה אמרתי לו את זה. אבל זה שאני דיברתי וראיתי והייתי בעין שמר הוא שיקר הוא סילף את זה. אבל מה אתה יכול לעשות לו? אני יכול לתבוע אותו למשפט? לא.

כ.ה. קובל: מר בוזי,

יצחק בוזי: כן?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אני מאחר ואנחנו ראינו גם את דרך עבודת העיתונאי וראינו שהוא בא עם מכשיר הקלטה. אז הרי אם אנחנו יהיה ביכולתנו להשיג את מכשיר ההקלטה ואנחנו נשמע את הדברים מפיד המשמעות של זה תהא שכל מה שאתה אומר כאן איננו נכון. קיימת אפשרות הרי לאמת את הדברים האלה.

יצחק בוזי: לא לא. אם הוא הקליט אז זה בסדר גמור. אני בטוח שאני לא אמרתי לו את הדברים האלה מה שהוא כתב. אם יש לו את ההקלטה בבקשה. אני לא אמרתי לו. בשביל זה אני אמרתי לך אבל היות ואומרים שאצל שופטים אני מוכן להשבע בתנ"ך אז אמרו לא זה בסדר. אם יש הקלטה בבקשה. הוא הקליט, יכול להיות שהוא הקליט אבל זה לא נכון. לא נכון.

כ.ה. קובל: מה זאת אומרת הקליט לא נכון?

יצחק בוזי: מה שאני אומר לך,

כ.ה. קובל: אם הקליט את קולך ואת דבריך אז הקליט.

יצחק בוזי: טוב נראה בבקשה.

היו"ר: אני רוצה לשאול אותך האם נקראת אי פעם אני לא יודע מה הפרוצדורה אבל לאיזה בית תינוקות או למחנה וביקשו אותך שתעביר ילדים מתים לחברה קדישא? לבית הקברות. קרה לך?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: אין דבר כזה.

כ.ה. מימון: אני רציתי לשאול עוד כמה שאלות.
 אתה ידעת תימנית אז נכון?

יצחק בוזי: כן.

כ.ה. מימון: לתימנים היו קשיי שפה ולא היתה להם שפה משותפת בעיקר עם הרופאים האחיות לא הבינו זה את זה. בדרך כלל נעזרו בתימנים. אתה כאיש ותיק מאד לא היתה לך פניה מאיזו שהוא צד של משפחות שנעלמו להם ילדים של הורים של אחים וניסית לעזור? הרי אתה מכיר את התימנים כמוני. יותר נוח להם לפנות לאחד משלנו כאילו. אז לא היו פניות במשך שש שנים?

יצחק בוזי: לא. היתה פניה אלי כשהייתי כבר חולה יושב בבית. יצאתי לפנסיה. באה משפחה שני ילדים ואמרו לי שאבא שלהם נהרג בזהו, נהרג בעין שמר. אז אמרתי להם דבר אחד נהרג. זה שאתה אומר באו, אלי לא באו אף אחד. כשיצאתי לפנסיה הם באו שני הילדים האלה ואמרתי להם יש שני בתי קברות. בית קברות בפרדס חנה ובית קברות בעין שמר. זה שאני יודע.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: אני התכוונתי למוות או להעלמות של ילדים לא מבוגרים.

יצחק בוזי: תראה אני לא, לא,

כ.ה. מימון: אף פעם לא פנו אליך?

יצחק בוזי: לא פנו אלי אף אחד.

כ.ה. מימון: תגיד היו שם ביקורים במחנה של גורמים זרים נשים אנשים שדוברי אנגלית? מחוץ לארץ לראות את מצב הילדים, לראות את הטיפול? אתה זוכר מקרים כאלה?

יצחק בוזי: אני לא.

כ.ה. מימון: לאר זוכר.

יצחק בוזי: לא זוכר.

כ.ה. מימון: האם אתה יכול לציין מספר אנשים ושמות אלה שעדיין חיים שעבדו איתך, עבדו מסביבך היו בבית החולים? אחים? אחיות? רופאים? אנשי מינהלה? בדרך כלל היו גם כמה תימנים שעזרו שמה וגם תימניות. אתה זוכר איזה שם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: לאן אתה מתכוון?

כ.ה. מימון: בפרדס חנה.

יצחק בוזי: לא, לא היו מדריכות תימניות.

כ.ה. מימון: לא היו מדריכות תימניות?

יצחק בוזי: לא לא. לא היו מדריכות תימניות ולא היו עולים
תימנים.

כ.ה. מימון: איפה לא היו עולים תימנים?

יצחק בוזי: בפרדס חנה.

כ.ה. מימון: לא היו עולים תימנים?

יצחק בוזי: לא לא לא.

כ.ה. מימון: אתה בטוח?

יצחק בוזי: בטוח במאה אחוז.

כ.ה. מימון: איזה עולים היו שם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: היו פולנים, הונגרים, מרוקאים, עירקים.

היו"ר: את מר מנחם דוכן הכרת אז? הוא היה נהג אמבולנס?

יצחק בוזי: כן.

היו"ר: כן? הייתם ביחסים קרובים? שוחחתם על העבודה?

יצחק בוזי: אהה??

היו"ר: שוחחתם על העבודה? על מה שנעשה?

יצחק בוזי: לא לא. שום דבר. שום דבר.

היו"ר: נתנו לך הוראה שכל מה שאתה עושה זה סודי?

יצחק בוזי: מה?

היו"ר: נתנו לך הוראה שכל מה שאתה עושה זה סודי? שאסור לך לדבר על זה.

יצחק בוזי: לא אף אחד לא אמר לי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אתה יליד הארץ?

יצחק בוזי: כן.

כ.ה. קובל: כן?

יצחק בוזי: כן.

היו"ר: והגד לי הדבר היחידי שהשתמשו בו באמבולנס שלך זה להוביל ילדים לגזזת כן? לטיפול בגזזת,

כ.ה. קובל: או יולדות לברנדיס.

היו"ר: טוב יולדות. אבל ילדים לגזזת זה היה משהו חשוב אז שלזה אתם הסכמתם לתת את האמבולנס שלכם.

יצחק בוזי: מה זה הסכמתי אני לא בעל הבית אני נהג. יש רופא, יש משרד אנחנו תחת ההוראות שלהם עובדים.

היו"ר: לא חשבת על זה איך זה שאני עבדתי ארבע שנים או שש שנים וכל מה שעשיתי זה לקחת ילדים לגזזת. ופה מדברים על ילדי תימן שלוקחים אותם ומסיעים אותם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: הכל יכול להיות. אני לא הייתי בעסק הזה. האמבולנס שלנו לא היה, האמבולנס שלנו היה החליפו אותו פעם היה טנדר כבר עשו היינו לוקחים את הפרסונל, מביאים את הפרסונל מתל אביב ואחרי הצהרים מחזיר אותם לתל אביב. במשך היום אם היו צריכים ליסוע לשער העליה הייתי לוקח ילדים אחות נוסעת. עושים להם את הגזזת ואני מחזיר אותם.

כ.ה. מימון: אני רוצה לשאול אותך שאלה אישית. אתה מרגיש טוב מצפונך לא מעיק עליך על כך שאתה שותק ולא מוסר לנו את כל מה שאתה יודע? אתה הולך בדרך שלך שיותר טוב לשתוק? אני באמת שואל אותך באופן אישי.

יצחק בוזי: אני אין לי מה לדבר. אני מוכן לדבר הכל. אין לי אין לי.

כ.ה. מימון: אבל אתה לא מוסר אתה אומר שמוטב לשתוק.

יצחק בוזי: תראה אני אומר בחיים הכי טוב היה לשתוק,

כ.ה. מימון: לא לא אנחנו מדברים בעניין זה.

יצחק בוזי: בעד זה שאני דיברתי אז נלחמו נגדי אתה יודע מה זו מלחמה. זו היתה מלחמת קיום.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: זאת אומרת שאתה יודע דברים,

יצחק בוזי: לא אני לא יודע דברים.

כ.ה. מימון: אתה מסתיר אותם.

יצחק בוזי: לא לא. אם אני יודע דברים אני אגיד לך אני לא יודע.
 למה אני אבוא להגיד לך אני לא יודע. אתה אומר שאני כן
 אני אומר לך לא.

כ.ה. מימון: אתה אמרת בעצמך שמוטב לשתוק. אז זה רמז ברור.

יצחק בוזי: אני אומר לך גם היום אני אומר הכי טוב לשתוק.

כ.ה. מימון: זה רמז ברור.

יצחק בוזי: אני מחפש לי כאבי ראש. אתה מבין? אם לא,

כ.ה. מימון: הנה אתה חוזר על זה.

יצחק בוזי: אני חוזר על זה שהכי טוב לשתוק.

כ.ה. מימון: השאלה היא אם מה שקרה,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

יצחק בוזי: אם כבר באתי להנה אני מספר לך את מה שאני עשיתי ומה שהיה תפקידי אז אתה רוצה,

כ.ה. מימון: מר בוזי קרה דבר בשנות ה-50 במדינת ישראל ובעיקר לעדה שאתה נימנה עליה. אז לא מעיק לך משהו לבוא ולומר לשפוך את ליבך אולי נצליח, אולי נצליח לגלות כמה דברים.

יצחק בוזי: איפה היו התימנים ראשי התימנים בארץ ישראל איפה הם היו? מתו? הם חיים עד היום למה הם שתקו?

כ.ה. קובל: יש דברים שלא מאוחר.

יצחק בוזי: אני נלחמתי, אני נלחמתי בשביל הלחם שלי. אני נלחמתי אני עבדתי בעין שמר או בראש העין שהתעסקו עם ילדים? לא התעסקתי עם זה. התעסקתי חיפשתי פרנסה. אני לא יודע איפה אתה היית בימים ההם. למה כל אלה איפה ישראל קיסר איפה כל אלה איפה הם היו? אני נלחמתי בשביל המלחמה, בשביל הפרוסת לחם שלי. אז אתה בא ואומר לי אתה יש לך ואתה לא יכול. אין לי מה יש לי לספר לך? אני אספר לך אם היה לי, אין לי. הייתי בפרדס חנה ונכנסתי לשם לעבוד בשרות רפואי לעולה עבדנו עד 54 ועברנו ללשכת הבריאות חדרה.

היו"ר: טוב תודה רבה לך זהו.

יצחק בוזי: בבקשה בבקשה תודה רבה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

עדותו של העד מנחם דוכן

היו"ר: העד הבא הוא מר מנחם דוכן ואני מזכיר לך שעליך לומר את האמת את כל האמת ורק את האמת.

כ.ה. קובל: מר דוכן אתה עבדת בשעתו כנהג אמבולנס?

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: אני מדברת על השנים מ-48 והלאה עד 54. אז אולי קודם תאמר לנו בן כמה היית אז בשנת 48.

מנחם דוכן: ב-48?

כ.ה. קובל: כן.

מנחם דוכן: אני חושב שהייתי בן, אני עכשיו עם הראש הכל הסתבך.

כ.ה. קובל: בסדר אז אולי עד 120 תאמר לנו בן כמה אתה עכשיו ונעשה את החשבון לבד.

מנחם דוכן: יליד 1918.

כ.ה. קובל: 1918?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: בסדר אז היית בן 30 בשנת 48.

מנחם דוכן: יכול להיות כן.

כ.ה. קובל: כן. ומתי התקבלת לעבודה כנהג אמבולנס ומי קיבל אותך לעבודה?

מנחם דוכן: קיבלו אותי הנהלת מגן דוד אדום

כ.ה. קובל: ועבדת במגן דוד אדום חדרה.

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: כל השנים.

מנחם דוכן: כל השנים.

כ.ה. קובל: גם בשנת 48 ו-50 והלאה?

מנחם דוכן: גם

כ.ה. קובל: היית שייך למגן דוד אדום חדרה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: כן 50 48 גם כן. מגן דוד אדום חדרה.

כ.ה. קובל: טוב. ואיך היית עובד במשמרות?

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: והיית יושב משמרות של 12 שעות או 24 שעות?

מנחם דוכן: המשמרות אצלו משבע עד שבע זה היה. אנחנו עבדנו בכלל זה היה לנו כמו אפשר להגיד התנדבות כמו התנדבות כזו. עבדנו עם משכורת אבל זה המשכורת היתה,

כ.ה. קובל: קטנה.

מנחם דוכן: קטנה.

כ.ה. קובל: ועשיתם את זה מכל הלב?

מנחם דוכן: כן. אני הייתי חדש בשביל להסתדר עוד כי אני השתחררתי מהצבא הבריטי. אני הייתי בצבא הבריטי לפני זה,

כ.ה. קובל: איפה נולדת?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: בארץ.

כ.ה. קובל: בארץ?

מנחם דוכן: כן. אז עבדתי כן גברתי מה אני יכול לעזור? מה אני יכול להגיד?

כ.ה. קובל: טוב אז עכשו אתה ישבת בתחנה של מגן דוד אדום חדרה.

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: והיית נקרא לפעילות לאחד המחנות שבקרבת חדרה להסיע חולים או להסיע יולדות.

מנחם דוכן: נכון.

כ.ה. קובל: אז תספר לנו על התקופה הזאת לאן, אם היית שייך למחנה מסוים שממנו היית מקבל קריאות.

מנחם דוכן: לא שום קשר. טלפון היו מצלצלים למגן דוד אדום ואז היו אומרים את המרפאה באיזה מרפאה ואיפה מחכים. והייתי נוסע לשם ולוקח אוסף את החולה לוקח את החולה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

היו"ר: זאת אומרת לא היית מוגבל מאיזה מחנה שהוא שצלצלו אתה
 ענית והלכת.

מנחם דוכן: בשטח שלי.

היו"ר: כן.

כ.ה. קובל: מחנה עין שמר מחנה העולים עין שמר היה בשטח שלך?

מנחם דוכן: גם זה אחד השטחים.

כ.ה. קובל: אחד המחנות שהיו בשטח שלך.

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: אתה זוכר מקרים שבהם היית מוזעק למחנה עין שמר כדי
 להסיע חולים לבתי חולים?

מנחם דוכן: לא רק מעין שמר. הייתי לוקח מפרדס חנה, הייתי לוקח
 מהסביבה.

כ.ה. קובל: כן?

מנחם דוכן: מאיפה שהייתי מקבל טלפון אז זה כל הסביבה הזו.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: בסדר. אז עכשיו נעבור מחנה מחנה וניראה מה אתה זוכר.
 במחנה עין שמר היו עולים מתימן.

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: נכון?

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: אתה זוכר שהיו קוראים לך להסיע ילדים חולים לבתי
 חולים?

מנחם דוכן: גם זה.

כ.ה. קובל: נכון. אז תספר לנו על המקרים האלה לאן היית לוקח
 אותם.

מנחם דוכן: לאן שהיפנו אותם. לא אני הייתי לוקח אותם לבד. היו
 נוסעת או רופא או אחות,

כ.ה. קובל: גם רופא היה נוסע לפעמים?

מנחם דוכן: כן. לפעמים גם הרופא בטח.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: ואחות היתה?

מנחם דוכן: גם רופא גם אחיות כן. אני רק אמרו לי נוסע לרמב"ם
 חיפה נכנסתי לרמב"ם חיפה. הצגתי את הרופא אמרתי הנה זה
 הרופא התורן והוא הביא את החולה הזה וזה. הוא לקח את
 המסמכים האלה,

כ.ה. קובל: אז עכשיו המסמכים היו אצל האחות?

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: ואתה ראית אם הילדים היה להם על היד שלהם למשל גם כן
 איזה רישום, סרט עם שם?

מנחם דוכן: בדרך כלל הילד לא היה ברשותי היה ברשות האחות היא
 ישבה באמבולנס מאחורה. היא ישבה ולאן שהיינו צריכים
 לקחת,

כ.ה. קובל: אתה זוכר כמה פעמים נסעת למשל מעין שמר לרמב"ם?

מנחם דוכן: מעין שמר לרמב"ם? אני אגיד לך את האמת אני לא יכול
 להתחייב כי אינני יכול להגיד בדיוק מתי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אבל זה היה קורה לעתים קרובות.

מנחם דוכן: לפי הצורך.

כ.ה. קובל: לפי הצורך.

מנחם דוכן: לפי הצורך.

כ.ה. קובל: זה היה קורה בממוצע פעם בשבוע?

מנחם דוכן: לפעמים לקחנו שני ילדים, 3 ילדים יחד. ומחכים שמה בתור. הרופאים גומרים איתם אז היו אומרים אנחנו מקבלים את זה וזה שמצאנו אצלם מימצאים של חולים שרוצים לטפל בהם ובאלה היתר אתה לוקח,

כ.ה. קובל: לאן?

מנחם דוכן: חזרה לאותו מחנה.

כ.ה. קובל: ואז היית מחזיר אותם בחזרה?

מנחם דוכן: כן עם האחות.

כ.ה. קובל: עכשיו כשהיית מביא ילדים חולים לרמב"ם,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: קרה שבאותה הזדמנות ביקשו ממך להחזיר ילדים בריאים
 שהבריאו כבר מרמב"ם לעין שמר?

מנחם דוכן: זה תלוי איך שזה היה נופל. אם הם רצו בשביל לחסוך את
 הנסיעה לחסוך את הזה אז הם עשו להם רשימה יש אלה מעין
 שמר ואלה מזה. את אלה תוריד שמה, ואת אלה תוריד שמה
 אמרתי טוב אתם מוסרים לאחות לא לי.

כ.ה. קובל: אבל אתה זוכר שהיו מקרים כאלה שהיית מחזיר ילדים
 שהבריאו מרמב"ם לעין שמר?

כ.ה. מימון: או למקומות אחרים?

כ.ה. קובל: או למקומות, או למחנה אחר, או לפרדס חנה או,

מנחם דוכן: כן לפעמים גם אנחנו עברנו לבית ליד.

כ.ה. קובל: לפרדסיה.

מנחם דוכן: לפרדסיה נכון. פרדסיה. שמה עברנו גם כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: אז היית מחזיר ילדים מבית החולים לשם?

מנחם דוכן: כן כן. אם אמרו לנו הוראה, לפי הוראה לפי פקודה.

כ.ה. קובל: עכשיו היית לוקח לפעמים ילדים למשל מעין שמר לבתי חולים אחרים גם לבית חולים בעפולה.

מנחם דוכן: אם היפנו אותם כן.

כ.ה. קובל: כן. לקחת ילדים גם לויצ"ו בצפת?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. קובל: אף פעם?

מנחם דוכן: אף פעם לא זוכר דבר כזה.

כ.ה. קובל: אבל אתה זוכר שלקחת ילדים לצפת?

מנחם דוכן: לצפת נדמה לי,

כ.ה. קובל: לאן? לאן בצפת?

מנחם דוכן: לבית חולים בצפת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: היה בית חולים אז בצפת?

מנחם דוכן: כן משהו כזה.

כ.ה. קובל: זה היה בית חולים?

מנחם דוכן: זה היה בית חולים משהו כזה. אבל אני לא יודע בדיוק.

כ.ה. קובל: גם נסעה איתך אחות.

מנחם דוכן: כן ברור. תמיד אני אף פעם לא נסעתי עם חולה לבד.

כ.ה. קובל: קרה לך שפעם אתה כשהבאת ילדים חולים לרמב"ם ביקשו ממך מרמב"ם לקחת ילדים לצפת למשל?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. קובל: לא?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. קובל: לא קרה לך.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. קובל: כמה זמן אתה עבדת היית בקשר עם המחנות האלה? כל התקופה שעבדת במגן דוד אדום?

מנחם דוכן: כן. כל התקופה שעבדתי במגן דוד אדום אז אנחנו היינו שייכים לכל,

כ.ה. קובל: לכל האזור הזה.

מנחם דוכן: כל האזור הזה. העולים מרפאות יש שמה. פרדס חנה,

כ.ה. קובל: אני מבינה מדברייך שתמיד נסעה אחות או גם אחות וגם רופא עם הילדים.

מנחם דוכן: גם אחות וגם רופא כן.

כ.ה. קובל: עכשיו אבל בכל זאת אתה היית שם אתה היית נהג אמבולנס,

מנחם דוכן: אני נהג אמבולנס.

כ.ה. קובל: נכון. אבל אתה נמצא שם אז אתה שומע ואתה רואה מה שקורה מסביב. האם אתה שמעת פעם שהביאו ילדים לבית חולים

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

שמי שעובד בבית החולים הרופא או פקיד הקבלה אומר אתם
 הבאתם ילדים בלי שמות איך אני ארשום אותם? איך אני אקבל
 אותם? אתה שמעת פעם טענות כאלה?

מנחם דוכן: לא לא.

כ.ה. קובל: לא?

מנחם דוכן: לא. אני יודע רק דבר אחד שכל אחד היה מוצמד על ידו
 מכתב. והם הגישו האחות הגישה.

כ.ה. קובל: איפה על ידו? על השמיכה? איך היו מעבירים אותם הם
 היו עטופים בשמיכה?

מנחם דוכן: מי?

כ.ה. קובל: הילדים החולים.

מנחם דוכן: הילדים הקטנים? זה כמו שהוציאו אותם ככה הכניסו
 אותם.

כ.ה. מימון: לא. אבל היה עליהם על הגוף איזה רישום?

כ.ה. קובל: על השמיכה היה מוצמד איזה כרטיס פתק?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: זה תפקידה של האחות.

כ.ה. קובל: כן. אז זהו בדיוק אני שאלתי אם אתה זוכר פעם
 שהתלוננו על זה שמביאים ילדים בלי שמות ואי אפשר לרשום
 אותם בצורה כזאת.

מנחם דוכן: לא זוכר דבר כזה.

כ.ה. קובל: אתה לא זוכר.

מנחם דוכן: לא קרה דבר כזה. אני יודע שאם אני לקחתי משהו אני
 צריך שיהיה מסמך.

כ.ה. קובל: אתה צריך או האחות צריכה?

מנחם דוכן: לא אני רואה את זה. אבל אני יודע שצריך להיות מכתב
 אני שואל אפילו את האחות. אני שואל אותה יש לך מסמך? יש
 לך, איפה המסמכים של הילד הזה, וזה אז היא אומרת הנה
 הוא. אלה שלושה ילדים נניח מעין שמר למשל. יש אחד מ-א'
 יש אחד מ-ב'. ויש אחד מ-ג' זה לדוגמא כן.

כ.ה. קובל: אז תמיד כשאתה נסעת היו מסמכים של הילדים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: כן. מוכרחים, מוכרח בלי מסמך לא העברנו.

כ.ה. קובל: כן. עכשיו אנחנו שמענו שאתה פעם היסעת תינוקות מעין שמר למושב אידמית בצפון.

מנחם דוכן: נכון.

כ.ה. קובל: אז מה פתאום נסעת לשם? וכמה ילדים לקחת?

מנחם דוכן: סליחה זה כבר לא היה לבית חולים ולא היה למיון. זה היה להחזיר להורים שעברו לשם.

כ.ה. קובל: שעברו מעין שמר לישוב הקבוע.

מנחם דוכן: כן. עברו לישוב הזה שמה. כמו שחילקו את העולים את ההורים אז שלחו את הבנים שלהם.

כ.ה. קובל: אז אתה יודע למה כשההורים עברו לישוב למה הם לא לקחו איתם את התינוק? למה התינוק נשאר בעין שמר?

מנחם דוכן: היה עוד חולה.

כ.ה. קובל: אהה. בעין שמר היה בית חולים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: כן?

מנחם דוכן: כן. והוא גם בא לעין שמר ומשם כשהיו דברים כאלה אספו כמה אחדים מהם, אספו למשל רשימה כזו קטנה ושלחו איתם אחיות.

למשל אני זוכר שאני הסעתי פעם איזה,

כ.ה. קובל: לא אז תספר לנו באמת על הנסיעות האלה מעין שמר לאידמית עם ילדים כדי להחזיר אותם להורים.

מנחם דוכן: זה פעם אחת עשיתי.

כ.ה. קובל: פעם אחת?

מנחם דוכן: כן. זה פעם אחת עשיתי.

כ.ה. קובל: כמה ילדים לקחת אז?

מנחם דוכן: לקחתי ילדים אפילו אני חושב שלמעלה מעשרה.

כ.ה. קובל: ונסעה איתך גם אחות או רק אתה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: לא רק אחות. נסעו איתי שש שבע כי זה רחוק.

כ.ה. קובל: שש שבע אחיות?

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. מימון: איך כולם נכנסו באמבולנס אחד?

מנחם דוכן: כן. היה לנו,

כ.ה. מימון: שבע אחיות ולמעלה מעשרה ילדים.

מנחם דוכן: אמבולנס גדול. כומר גדול.

כ.ה. מימון: הגדול?

מנחם דוכן: כן. אמבולנס גדול.

כ.ה. קובל: ואלה היו תינוקות?

מנחם דוכן: ארבע חמש אלונקות גדולות. והשכיבו אותם אחד על יד השני.

כ.ה. קובל: לרוחב? השכיבו את הילדים לרוחב.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: כן. השכיבו אותם אחד על יד השני. ונסענו איתם זה היה מעניין.

כ.ה. קובל: עכשיו והילדים האלה איפה היו השמות שלהם רשומים אצל האחיות או גם על הגוף שלהם?

מנחם דוכן: נדמה לי שהיה, היו ילדים שהיה להם ביד,

כ.ה. קובל: סרט?

מנחם דוכן: פלסטר. פלסטר.

כ.ה. קובל: פלסטר עם השם.

מנחם דוכן: עם השם.

כ.ה. קובל: טוב. אז הגעתם כולם נסעו לאידמית?

מנחם דוכן: אלה נסעו לאידמית כן.

כ.ה. קובל: הגעתם לאידמית,

מנחם דוכן: הגענו לאידמית התחלנו,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: איפה הגעתם?

מנחם דוכן: לשאול.

כ.ה. קובל: באמצע הישוב?

מנחם דוכן: באמצע הישוב. זה אוהלים היה שמה וצריף אני יודע
אוהלים.

כ.ה. קובל: היה לך רמקול באמבולנס?

מנחם דוכן: לי לא.

כ.ה. קובל: לא?

מנחם דוכן: לי לא היה רמקול. ירדה שמה האחות או כמה אחיות ירדו
ושאלו התחילו להסתובב ולשאול.

כ.ה. קובל: לחפש את ההורים.

מנחם דוכן: לחפש את ההורים.

כ.ה. קובל: ואז?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: זכור לי רק מקרה אחד,

כ.ה. קובל: רגע ואז באו ההורים,

מנחם דוכן: באו ההורים לזהות את הילדים.

כ.ה. קובל: הם היו צריכים,

מנחם דוכן: הם באו לזהות,

היו"ר: ואם זיהו?

כ.ה. קובל: לקחו אותם?

מנחם דוכן: אם זיהו אני לא זוכר שהיה פעם דבר כזה שזיהו.

היו"ר: לא?

כ.ה. קובל: אז מה איך הם קיבלו את הילד? לפי השם שעל הפלסטר?

מנחם דוכן: זה מה שרציתי לספר לך. זכור לי מקרה אחד שכאמרו לזקן אחד אמרו לו זקן וכולם היו זקנים.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: זקן בן 30 אולי כי אלה היו תינוקות.

מנחם דוכן: כן. אז אמרו נו באו אלה שהיו צריכים כל אחד מסתכל
 מסתכל היו גם נשים היו גם זה אז אני יודע שאחד ישב
 הסתכל על משהו אומר אני חושב זהו הבן שלי.

כ.ה. קובל: על ילד אחר.

מנחם דוכן: על ילד אחר, על ילד.

כ.ה. קובל: על ילד.

מנחם דוכן: זה לא אחר.

כ.ה. מימון: על ילד.

מנחם דוכן: על ילד. והוא אומר אני רואה שזה,

כ.ה. קובל: אני חושב שזה הבן שלי.

מנחם דוכן: אני חושב זה הבן שלי. איך אתה חושב? הבן שלי היה
 בריא.

כ.ה. מימון: איך?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: היה בריא.

מנחם דוכן: הוא היה בריא והיה זה, מה רוצים לתת לי אחד ככה חלש?
 וזה. זה לא הבן שלי, זה הבן שלי. משה קוראים לו משה הוא
 אומר. מז'ה מז'ה זה אני זוכר נכנס לי לראש למה שאני עוד
 אפילו באתי הביתה אמרתי מסכנים הילדים האלה,

כ.ה. קובל: אז מה קרה?

מנחם דוכן: אמרתי איך מחלקים את הילדים והם לא יכולים לדבר. הם
 לא יודעים מי מה, מה אמרתי זה סתם, לאשתי. אמרתי לה פה,

כ.ה. מימון: אשתך שהיתה איתך?

מנחם דוכן: אשתי,

כ.ה. מימון: נסעה איתך.

מנחם דוכן: כשאני בא הביתה. פעם אחת אשתי נסעה איתי.

כ.ה. מימון: כן ברור זו הפעם הזו.

מנחם דוכן: כן.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: בפעם הזאת אשתך היתה איתך?

מנחם דוכן: כן. בפעם הזאת אני לא זוכר,

כ.ה. קובל: בפעם הזאת המקרה עם הילד משה.

כ.ה. מימון: עם אידמית היתה אשתך איתך.

מנחם דוכן: אני חושב שהיא היתה. אני חושב. אני חושב שהיא היתה.

כ.ה. קובל: אז רגע. אז מה קרה הוא אמר זה לא הילד שלי חלש. הילד שלי בריא. זה זה.

מנחם דוכן: הילד שלי בריא.

כ.ה. קובל: אז מה קרה?

מנחם דוכן: אז אמרו לו בכל זאת תכיר. אתה מכיר? אתה כבר מכיר?
 אתה כבר זה? בא מישהו אחר בא זה, אחרי זה אמר, אז אני
 שמעתי שדיברו בתימנית הם דיברו ביניהם בתימנית היא ענתה
 'הדה הוא כביר'

כ.ה. קובל: זה גדול.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: זה גדול. זה לא מתאים לך. זה לא זה. אז אמרו אבל הוא היה בריא. כמה זמן הוא היה שמה? כמה חודשים בבית חולים סובל כנראה קיבל במשקל.

כ.ה. קובל: במשקל.

מנחם דוכן: במשקל. עכשיו לא זכור לי בדיוק אני יודע רק דבר אחד אם היה שנתנו ילד או משהו אז נתן מישהו על סמך

כ.ה. מימון: רישום.

מנחם דוכן: כן על סמך רישום.

כ.ה. מימון: רישום.

מנחם דוכן: כן. וזהו זה מה שידעתי.

כ.ה. מימון: אבל הילד הבריא היה השם שלו על היד? או היה שם אחר?

מנחם דוכן: שמו לו.

כ.ה. קובל: שמו לו?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: שמו לו אחרי שהאבא אמר שזה הילד שלו.

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: הוציאו מה שהיה לו ושמו לו פלסטר אחר?

מנחם דוכן: כן זה האחיות. האחיות.

כ.ה. קובל: אתה ראית את זה.

מנחם דוכן: אני חושב שאני ראיתי דבר כזה. אני יודע ששמה זה היה
 נופל ולקחה והחליפה.

כ.ה. קובל: מתוך הילדים שאתה הבאת כולם נמסרו להורים? או שאתה
 החזרת חלק שלא מצאתם את ההורים לעין שמר?

מנחם דוכן: היתר בכלל, אני לא זוכר אם זה היה אחד או יותר מאחד
 שהורידו, שהורדנו,

כ.ה. קובל: אז כמה החזרת לעין שמר?

מנחם דוכן: החזרנו לעין שמר מפני שלא קיבלו אותם.

כ.ה. קובל: לא קיבלו אותם.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: לא קיבלו.

כ.ה. קובל: הסתכלו הסתכלו

כ.ה. מימון: היתר ה-19 חזרו לעין שמר. החזרתם.

מנחם דוכן: בבקשה?

כ.ה. קובל: אני לא יודע אם 19 או 9.

כ.ה. מימון: הנוספים.

כ.ה. קובל: יתר הילדים החזרת לעין שמר.

מנחם דוכן: כן. זה לא רק אני אני חזרתי עם אחיות עם הכל וחזרנו
לעין שמר.

כ.ה. קובל: עשית נסיעות כאלה גם למקומות אחרים חוץ מאשר
לאידמית?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. קובל: אז רק פעם אחת,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: פעם אחת.

כ.ה. קובל: אתה נסעת להחזיר ילדים.

מנחם דוכן: פעם אחת נסעתי להחזיר ילדים.

כ.ה. קובל: ורק ילד אחד מכל הילדים האלה הוחזר והשאר חזרה לעין שמר.

מנחם דוכן: נדמה לי שרק באמת זה היה כך. אבל אני צריך לזכור אם זה היה באמת במקרה הזה הספציפי הזה או, 50 שנה גברתי.

כ.ה. קובל: נכון זה קשה אז בשביל זה לאט לאט תחשוב, תזכר.

מנחם דוכן: 50 שנה אני זוכר. אני יודע,

כ.ה. קובל: לא כי אם אתה אומר אם זה לא היה במקרה הזה אז סימן שהיו עוד מקרים שנסעת להחזיר ילדים.

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. קובל: אז זה רק המקרה הזה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: המקרה הזה באותו יום נסעתי עם איזה 10 ילדים. או למעלה מזה 12 10.

היו"ר: יש לי שאלה בקשר לזה. אתה לקחת את הילדים מעין שמר עם אחות מעין שמר,

מנחם דוכן: לא רק אחות.

היו"ר: לאידמית.

מנחם דוכן: כמה.

כ.ה. קובל: שש שבע.

היו"ר: בסדר. זה סימן שהילדים לא היו מעין שמר. כי אחרת היו מחלקים אותם בעין שמר. אז לקחו אותם לאידמית מפני שהם לא בעין שמר לא היה מי שהכיר אותם כילד שלהם. האם אתה יודע מה קרה כאשר החזרתם את הילדים לעין שמר? מה קרה עם הילדים? אתה הורדת אותם? או שנסעת הלאה?

מנחם דוכן: למרפאה.

היו"ר: סליחה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: למרפאה.

היו"ר: אתה הורדת אותם.

מנחם דוכן: שמה כן. רק במרפאה.

כ.ה. מימון: במרפאה או בבית התינוקות?

מנחם דוכן: בית תינוקות זה המרפאה.

היו"ר: בסדר. ולא נקראת בזמן סמוך לקחת את הילדים שוב לאיזה
מקום אחר בשביל לחפש את ההורים?

מנחם דוכן: לא.

היו"ר: לא.

כ.ה. קובל: אתה מכיר את יצחק בוזי.

מנחם דוכן: כן מכיר אותו. היינו בצבא הבריטי יחד. אנחנו היינו
סגורים בטוברוק.

כ.ה. קובל: עכשיו בשעתו בשנת 48 גם הוא עבד הרי כנהג אמבולנס.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: הוא עבד כנהג אמבולנס אבל הוא לא עבד אמבולנס מגן
 דוד אדום.

כ.ה. קובל: אלא?

מנחם דוכן: הוא עבד במשרד הבריאות.

כ.ה. קובל: כן? אז מה ההבדל?

מנחם דוכן: יש יש הבדל. זה בתי עולים כי אז זה גם, גם להעזר
 כביכול. אז היו מקרים שאם חסר פה אמבולנס או שם או זה
 אז השאירו, השאירו אמבולנס בשביל להעביר לזה, אבל יותר
 לא. אין לי איתו למשל בדברים האלה אין לי איתו שום קשר
 כמו שהוא לא היה לי קשר.

כ.ה. קובל: אבל אתם בשעתו הייתם מתראים יחד?

מנחם דוכן: לפעמים כן. לפעמים מתראים אהלן מה נשמע? מה אתה עושה
 פה? הבאתי,

כ.ה. קובל: מדברים על העבודה קצת?

מנחם דוכן: מדברים על עבודה. מדברים. אבל לא יותר מזה. לא יותר
 מזה כך שאינני יודע בדיוק מה הוא עשה, מה, זה שהוא אמר

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

לי הוא אומר לי אני הבאתי מקרה כזה וכזה או הבאתי פצוע,
 או הבאתי. האמבולנסים נעזרו אחד עם השני.

כ.ה. קובל: למשל על המקרה הזה של הנסיעה שלך לאידמית אתה ראית
 סיפרת לו?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. קובל: לא?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. קובל: לא סיפרת לו.

מנחם דוכן: לא סיפרתי לו.

כ.ה. קובל: עכשיו מאחר ואתה היית בא למחנות ומסיע משם חולים
 לבתי חולים שונים אתה שמעת על העניין הזה שילדים נעלמו
 וההורים שלהם לא מוצאים אותם?

מנחם דוכן: לדאבוני זה שמעתי כבר מזמן אחרי זה. שמעתי לפני זה
 יותר נכון.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. קובל: עכשיו אני לא יודעת מתי שמעת. מתי שמעת את זה בפעם הראשונה?

מנחם דוכן: אחרי שחזרנו מאידמית, אחרי אולי שנתיים אחרי זה.

כ.ה. קובל: כן?

מנחם דוכן: שמעתי שנעלמו ילדים.

כ.ה. קובל: וכשעבדת אז עוד בשנים הראשונות 48 49 50 לא שמעת את זה?

מנחם דוכן: לא לא. רק זה שמעתי שפה נעלמו אם אנחנו יודעים איפה קברו זה, כי אחד אמר להם שקברו בבית קברות זה, או בבית קברות זה. אלה שהיו אפשר להגיד הרשימה היתה צריכה להיות אצלם מי מת, מי זה מי זה ופה כך וכך קברו ילדים, פה כך וכך.

כ.ה. מימון: חברה קדישא אתה מתכוון?

מנחם דוכן: אני חושב שזה היה חברה קדישא, כן משהו דומה לחברה קדישא. כאלה שלקחו לשם ואמרו. אבל שאלו אותי אולי אתה יודע? דחילק אחד מתקשר אומר אנחנו לא יודעים איפה הילד שלנו, אנחנו לא יודעים איפה קברו אותו. גלו פה, ואחד

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

אומר לנו פה, ואחד אומר לנו פה. אבל אמרתי אני מצטער מאד. זה תשאלו אותם הם התעסקו עם זה. אני לקחתי ילדים שהיו חיים והחזרתי אותם. מי שלא קיבלו אותם חיפשנו אותם שאלתי את האחיות נו מה קיבלתם, כל אחת אומרת אני לא יודעת מה, אני לא יודעת מה להגיד. אני לא לקחתי דבר כזה. אמרתי גם אני ודאי שלא יכול להגיד לכם דבר כזה. כי אני לא זוכר דבר כזה.

כ.ה. קובל: את הסיפורים האלה שילדים נעלמו אתה שמעת מבני העדה התימנית? או שאתה שמעת בכלל ככה שמועות כאלה.

מנחם דוכן: לא בני העדה אמרו נעלמו. בטח לקחו אותם למקומות אחרים.

כ.ה. קובל: לאן? למשל?

מנחם דוכן: זה הם אמרו.

כ.ה. קובל: חילקו אותם למקומות אחרים?

מנחם דוכן: הוא אומר יכול להיות שהם העבירו אותם למקום אחר. אז אני לא יכול אני ראיתי כבר פה שזה הולך להיות להתבלבל

כ.ה. קובל: מה להתבלבל?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: להתבלבל אם אנחנו מכירים דבר כזה שהם לקחו העבירו או לא העבירו או זה. אני הייתי באמבולנס לבד.

כ.ה. קובל: אתה היית באמבולנס לבד.

מנחם דוכן: על אותו המקרה הזה,

כ.ה. קובל: אבל לא סיפרת לא דיברת על זה עם חברים הנה שמעתם את השמועה שאומרים שילדים נעלמים?

מנחם דוכן: מסכנים אלה הלכו לעולמם.

כ.ה. קובל: הלכו, אז כן דיברתם.

מנחם דוכן: חמישה ששה נהגי אמבולנס.. זאת אומרת לעבוד בעבודה הזו הם כבר עזבו וכבר מתו.

כ.ה. קובל: היה אחד בשם דוד?

מנחם דוכן: דוד? היה אחד חיים, חיים בל,

כ.ה. קובל: חיים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: חיים בל.

כ.ה. קובל: בל?

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: הוא נפטר?

מנחם דוכן: כן. הוא נפטר.

כ.ה. קובל: יש מישהו שנשאר בחיים מנהגי האמבולנס אז שאתה זוכר אותו? זוכר את שמו?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. קובל: לא.

כ.ה. מימון: לא רק מהנהגים אולי גם מהעובדים.

כ.ה. קובל: זהו. אתה זוכר שמות של אחיות ממחנה עין שמר?

מנחם דוכן: לא איפה.

כ.ה. קובל: לא זוכר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: אני הכרתי, הכרתי את האחיות האלה אני אפילו אמרתי. אמרתי אם אתם רוצים לשאול אותם או משהו אני נתתי להם שמות. אבל אני לא יודע, משום מה אני לא רואה אותם. אני יודע שהיו איתי. אני יודע אלה שהיו איתי שאני מכיר אותם אישית אז, אבל יש כאלה שלא כי הם מהעולות עצמם. הם התגייסו כנראה ועבדו זה אני יודע. היו אחיות שהיו עולות איך הם הגיעו, מה הם הגיעו, הם הגיעו לפני כן.

כ.ה. מימון: היו עוזרות תימניות שעזרו,

כ.ה. קובל: לתרגם.

כ.ה. מימון: לתרגם.

מנחם דוכן: כן. מהשכונה שלי גם כן.

כ.ה. מימון: אז יש לך כאלה שאתה יכול לציין את שמותיהם? שהם עדיין חיים? מהשכונה?

מנחם דוכן: בשכונה אני מצאתי שתיים כאלה.

כ.ה. קובל: מה השמות שלהם?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: היתה אחת בעלה הוא צלם. היא הונגרית עד כמה שאני זוכר.

כ.ה. קובל: היא הונגרית?

מנחם דוכן: כן מהונגריה.

כ.ה. קובל: אז היא לא, טוב.

מנחם דוכן: היא הונגרית היא מהונגריה. ויותר נכון יותר מדויק אני רוצה להגיד. יותר מדויק היא היתה גם בשכונה שלי, היתה שכונה שלי גרה בשכונה שלנו. אבל מה שאני שמעתי אז אני שמעתי ממנה שהיו אצלה וזה, איך הגיע השם שלה אליהם אמרתי לה אני מסרתי. אני מסרתי שאת היית,

כ.ה. קובל: מה השם שלה? איך קוראים לה? רוזה?

מנחם דוכן: לא רגע. לא יודע. אמרתי לה אני היות ואת היית באידמית אז אני זוכר שאני הייתי. אני הייתי באידמית ואנחנו היינו יחד. ואחר כך היתה עוד אחת אמרה כן זה אני זוכרת שהיתה עוד אחת איתי תימניה והיא מהשכונה שלנו.

כ.ה. קובל: איך קוראים לה אתה לא זוכר?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: בעלה,

כ.ה. קובל: שוטר.

מנחם דוכן: בעלה נפטר נדמה לי.

כ.ה. מימון: מה שמה? מה שמה? התימניה?

כ.ה. קובל: טוב יש לי עוד שאלה.

מנחם דוכן: בבקשה.

כ.ה. קובל: כשהיית נוסע לבית חולים רמב"ם להביא חולים. ובאותה
 הזדמנות כבר היו מבקשים ממך להחזיר בריאים למחנה אמרת
 שקרה דבר כזה.

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: נכון?

מנחם דוכן: כן.

כ.ה. קובל: כן. אז האם כשחזרת למחנה היה פעם שהאחיות אמרו
 הילדים האלה בכלל לא שייכים לעין שמר. מה הבאת לנו
 אותם? אלה לא ילדים אלה לא תינוקות ששייכים לעין שמר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: אני לא זוכר.

כ.ה. קובל: אתה לא זוכר דבר כזה. אז כשהיית מחזיר ילדים היו מקבלים אותם במרפאה כן?

מנחם דוכן: בדרך כלל כשאני נוסע מחדרה לחיפה הייתי צריך מסמך שאני נוסע להביא ילד זה וזה. הילד הזה אני יודע שאני אחראי עליו. זאת אומרת אם האחיות או האחות שהיתה באמבולנס היא היתה מקבלת את זה מפני שהם הכירו את הילדים שלהם ואת הזה. נתתי להם את המכתבים. המכתבים היו אצלם. אני לא לקחתי את המכתב הזה. ומי שהיה שם בקבלה מי שהיה שם בקבלה אז הוא גם כן ראה את זה רשום. אז הוא אומר כן כן זה רשום. אבל איש לא ידע, איש לא ידע מה שאולי עלול לקרות כי כולם בני אדם. איש לא יכל לדעת. איך זה אם זה יגיע לא יגיע, אם זה. אני ידעתי שברוך שפטרני אני אין לי שום, אין לי שום מסמך ואין לי שום אחריות כל המסמכים כל הניירות כל הזה זה היה אצל האחיות. אצל האחיות כשהם באו אז הם מסרו את זה לקבלה. שם הם קיבלו את זה. אבל אני לא יודע מה שעשו איתם. אני גמרתי את התפקיד שלי ו,

כ.ה. מימון: אני רוצה לחזור לעניין צפת.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: לעניין?

כ.ה. מימון: צפת. צפת. אמרת שהסעת ילדים לצפת.

מנחם דוכן: לא. אני אמרתי?

כ.ה. קובל: כן כן מקודם אמרת שהסעת לצפת אתה חושב שזה היה בית
 חולים בצפת. מרמב"ם לצפת,

כ.ה. מימון: נסעת אמרת בתחילת החקירה שהסעת ילדים לצפת.

כ.ה. קובל: לצפת מעין שמר.

כ.ה. מימון: ואתה לא זוכר בדיוק מה שם המקום. אתה נזכר?

כ.ה. קובל: מעין שמר לצפת.

כ.ה. מימון: לצפת נכון. אתה זוכר?

מנחם דוכן: אני זוכר מקרה אחד אבל אני לא יודע כבר אם זה היה,

כ.ה. מימון: בסדר המקרה האחד הזה אתה יכול לתאר לי את הבית זה

היה בית חד קומתי, דו קומתי? אם זה היה בתוך העיר? מחוץ

לעיר? כי אנחנו יודעים שהיה משהו בצפת. אני רוצה להעזר

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

בך שתיתן לי את התאור של הבית. בכל זאת זו נסיעה ארוכה.
 בטח עשית שם חניה. והסתכלת,

מנחם דוכן: אבל נדמה לי, נדמה לי שפה נכנסה הטעות. או הטעות
 אצלי או הטעות אצלכם אני לא יודע. אבל אני יודע שהיה
 מקרה כזה אבל זה לא היה באותו האמבולנס באותה הנסיעה
 שנסעתי לאידמית.

כ.ה. קובל: זה לא קשור לאידמית.

כ.ה. מימון: נסיעה מיוחדת. בלי קשר לאידמית. איך אפשר להעמיס כל
 כך הרבה אנשים על אוטו אחד. אידמית זה פרשה בפני עצמה.

מנחם דוכן: זה בפני עצמה.

כ.ה. מימון: נכון.

מנחם דוכן: זה אני זוכר.

כ.ה. מימון: בצפת היו לך כמה נסיעות לצפת?

מנחם דוכן: גם כן לא הרבה פעם אחת. פעם אחת זה היה בן עם אמא
 שלו ונדמה לי שהוא אפילו ילד נחמד כזה.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: בן כמה בערך היה?

מנחם דוכן: זה אני זוכר את זה כי אני יודע שאני עשיתי איתו
 תמונה אפילו בזה של הדוידקה.

כ.ה. מימון: הצטלמתם?

מנחם דוכן: הצטלמנו.

כ.ה. מימון: אז אתה זוכר את הבית שמה בצפת?

מנחם דוכן: לא. אבל אני לא זוכר לאיפה נכנסנו לשמה, אני לא
 זוכר.

כ.ה. מימון: את הבית במראה החיצוני שלו אתה זוכר?

מנחם דוכן: אני לא נכנסתי לשם.

כ.ה. מימון: ועוד כמה פעמים הבאת אנשים ילדים לצפת?

מנחם דוכן: לא לא הבאתי.

כ.ה. מימון: אולי תזכר יותר.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: אין זה לא נקלט.

כ.ה. מימון: יכול להיות שהבאת ילדים מרמב"ם ואתה לא זוכר?

מנחם דוכן: לא לא לא. לא.

כ.ה. מימון: זה אתה לא זוכר בביטחה.

מנחם דוכן: זה לא. אני נשבע ואם אני אומר אני אומר רק את האמת.
 ואני אומר בדיוק אם אני יכול להתחייב בזה המצפון שלי
 למה אני לא עבדתי עם שקי תפוחי אדמה זה ילדים זה חולים.

כ.ה. מימון: כן תגיד מר דוכן אתה זוכר מקרים אתה יודע אצל
 התימנים אין רק שני שמות שם ושם משפחה אתה שואל תימני
 מה שמך אז זה שמו שם האבא הסבא ושם המשפחה. ויש גם הרבה
 שמות זהים כמו יחיא סעדיה זכריה, אתה יודע הרי אתה,

מנחם דוכן: גם היום.

כ.ה. מימון: בתוך עמך אתה חי. אתה זוכר שהיו שיבושים בשמות
 ולעתים לא ידעו לאתר ילד של מי או היו שמות זהים בין
 ילדים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: זה לא לפי שמות. זה כל אחד היה צריך לזהות את הבן שלו כשהוא חי לפניו. כעובדה. נותנים לו ילד והוא מסתכל לילד והוא אומר,

כ.ה. מימון: בפנים. בלי רישום על הגוף?

מנחם דוכן: בפנים בלי רישום על הגוף. בלי שום דבר.

כ.ה. מימון: זאת אומרת שיכול,

מנחם דוכן: אני בודאי שלא מכיר את הילדים.

כ.ה. מימון: לא אני רק מבקש,

מנחם דוכן: לא אני אומר. אני ודאי שלא הייתי מכיר את הילדים. אבל מה שאני ראיתי למשל את המקרה הספציפי הזה שהוא אמר

כ.ה. מימון: באידמית הבנתי. אז יכול מאד להיות תעזור לי פשוט יכול מאד להיות שהיו עוד מקרים שהורים לקחו ילדים שהם לא שלהם. יכול להיות מה דעתך?

מנחם דוכן: לא אצלי.

כ.ה. מימון: מה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: לא אצלי.

כ.ה. מימון: לא לא אני לא בא להאשים אותך אני בכלל אומר בגלל זה,

מנחם דוכן: חס וחלילה, מה אני,

כ.ה. מימון: בגלל זה שילדים הורים מסתכלים על ילדים לפי הדמיון יכול להיות שיבוש שהם לקחו ילדים לא שלהם?

מנחם דוכן: הכל יכול להיות אבל אני לא יודע. הכל יכול להיות.

כ.ה. מימון: עכשיו אמור לי בבקשה היו ילדים שנפטרו למשל לקחת ילדים לרמב"ם ואיך אומרים החולי עושה את שלו לפעמים ילדים נפטרו אתה הבאת ילדים מרמב"ם חזרה לעין שמר או למקומות אחרים?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. מימון: כל הילדים היו בריאים? אתה לא זוכר מקרה של ילדים מתים?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: יכול להיות שנסעתי כמה היו יודעים שאני נוסע, אני נסעתי. והייתי נוסע לשם ואמרו לי יש במה שמו במחלקה זו וזו וכך וכך וזה הנה אנחנו שולחים איתך אחות והיא תיקח אותם ותביא אותם לפה תחזיר אותם.

כ.ה. מימון: הבאת ילדים מתים חזרה?

מנחם דוכן: לא מתים.

כ.ה. מימון: לא אני מדבר על מתים.

מנחם דוכן: על מתים? לא.

כ.ה. מימון: אתה גם יודע מה קרה עם הילדים שמתו?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. מימון: מתוך ידיעה לא מתוך,

מנחם דוכן: לא באמת שלא.

כ.ה. מימון: לא יודע.

מנחם דוכן: לא, לא יודע אין לי מושג.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: אתה חיית שם שש שנים

מנחם דוכן: איפה?

כ.ה. מימון: בתור נהג באזור הזה ובעצם היית מתחילת הקמת המעברות
ועד חיסולן בעין שמר היה מחנה עצום.

מנחם דוכן: אני יודע.

כ.ה. מימון: מחנה גדול. של אלפים של תימנים.

מנחם דוכן: אני יודע

כ.ה. מימון: לא שמעת במהלך השנים

מנחם דוכן: גם דודי גם דודי היה שמה.

כ.ה. מימון: במהלך השנים האלה לא שמעת על מקרים יוצאי דופן
שילדים נעלמו, שילדים נפטרו ולא אמרו להורים שלהם?

מנחם דוכן: הסתובבה שמועה אז.

כ.ה. מימון: רק שמועה, היתה שמועה?

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: היתה כן. הסתובבה שמועה אז שפה ילדים נעלמים לא מוצאים אותם. איפה הם, מי הם מה הם.

כ.ה. מימון: כן?

מנחם דוכן: אתה יודע כשאתה שומע דבר כזה אז אתה מתחיל לתמוה להגיד ואני אחר כך יושב מדמיין לי איך יכול להיות, איך היה, ואיך היה ואיך היה ואיך היה.

כ.ה. מימון: אבל הנה המקרה של אידמית מר דוכן לקחת למעלה מ-10 ילדים

מנחם דוכן: למעלה מ-10 ילדים.

כ.ה. מימון: בטח לפי הרישומים

מנחם דוכן: אני חושב 12 10.

כ.ה. מימון: היו בטוחים שההורים שלהם באידימית. יכול להיות שהיה טעות ברישום וההורים שלהם לא היו באידימית היו במקום אחר. מה עשו עם הילדים האלה?

מנחם דוכן: זה כל הילדים הוחזרו למה שמו,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954

ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: כן אבל מה בסופו של דבר עשו איתם? הרי לפי הרישומים שלהם היה כתוב אידמית. והנה מישהו טעה פה. הילדים לא היו באידמית או שלא היו רשומים וההורים לא, אתה יודע תינוק, יש לך ילדים?

מנחם דוכן: יש לי בטח

כ.ה. מימון: אתה יודע שתינוק משתנה משתנה בחודשים הראשונים הוא בן חודש ואם אתה לא רואה אותו חודשיים קשה מאד להכיר אותו בעיקר בתנאים אז. הילדים השמינו, השיער גדל. אז הנה אתה כבר נותן לנו להבין שלמעלה מ-10 ילדים בעצם לא מצאו את ההורים שלהם. אז אולי מחברים שלך שעבדו ומשמועות וממה שאתה מהנסיון שלך אולי הרבה ילדים נעלמו בגלל שיבושים בשמות ואיפה ההורים וכו'? מה אתה עושה חשבון נפש עצמי אתה אומר היו דברים מעולם?

מנחם דוכן: אני אגיד לך את האמת אני קשה לי קשה לי לקבוע ולהגיד בדיוק שהיה דבר כזה או כזה באותו המקרה הזה.

כ.ה. מימון: כן מה בכלל אתה חושב על פרשת ילדי תימן? על השמועות שילדים נעלמו.

מנחם דוכן: עגום מאד.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: אתה חושב שהיו דברים כאלה? בתור אחד ש,

מנחם דוכן: אסור לי לחשוב. אם אני יושב וחושב אם אני אשב וחושב לא על סמך עדות וראיה ושראיתי בעינים ושאני יודע שזה זה אז אני יכול להגיד הנה להעמיד ולהגיד הנה כעובדה אני יכול להגיד. אבל אני לא יכול להגיד פה כעובדה.

כ.ה. מימון: אבל הנה למעלה מעשרה ילדים לא מוצאים את ההורים שלהם. זה עשרה ילדים זה מניין לפי דין ישראל.

מנחם דוכן: עשרה ילדים ראיתי. 10 ילדים אני עוד זוכר את זה איך שנסענו ואיך שחזרנו ואיך שהכל.

כ.ה. מימון: מה היתה אגב התגובה של ההורים באידמית שבטח חיכו לילדים ולא קיבלו אותם?

מנחם דוכן: אז אמרו זה טעות זה לא שלנו.

כ.ה. מימון: וזה הכל? ולא שאלו איפה שלנו?

מנחם דוכן: לא לא שאלו. ואני גם לא הייתי צריך לתת להם,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: לא לא אני מתכוון לא אותך אלא את האנשים שמה
 האחראים שבאו איתך אחיות וזה,

מנחם דוכן: לא האחיות האחיות גם כן מה הם יודעות. מה אתה חושב
 שהם יודעות מה שהולך איתם? מה הם יודעות? הם מקבלות את
 הפתקים מקבלות את הזה, והיו עשו כמיטב יכולתם ויותר אני
 לא יכול להגיד עליהם.

כ.ה. מימון: ולא באו אליך בתור תימני שמדבר בשפה שלהם ולא ביקשו
 ממך איזה שהיא עזרה איזה שהיא שאלה? הרי היה קשיי שפה
 בין העולים התימנים אתה יודע לא הבינו אותם כל כך
 מדברים בשפה תימנית אשורית ואתה הבנת את השפה. לא פנו
 אליך אף פעם הורים בזמן של שש שנים עבודה? לא פנו אליך?

מנחם דוכן: לא פנו אלי לשאול אותי שאלות או מה, על דברים שאני
 יכול להגיד לשים עליהם אצבע או יד או להגיד שאני ראיתי.
 אבל דברים כאלה יכולים אמרתי, כמו שאמרתי, שיכולים
 לקרות של בני אנוש תלוי איך. תלוי מה היה, אבל לא דבר
 שאתה רואה שזה, אתה לא יכול לראות דבר כזה.

כ.ה. מימון: שאלה אחרונה בעניין צפת אני לא הבנתי שהצטלמתם שם,

מנחם דוכן: זה אמא וזה הבן שלה שהיה גדול. ועכשיו אני לא זוכר,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
 ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: מה זה גדול? בן כמה בערך?

מנחם דוכן: בן 12.

כ.ה. מימון: לא אנחנו מדברים על תינוקות עד גיל שנתיים בערך.

מנחם דוכן: לא. לא. זה לא זה לא היה.

כ.ה. מימון: לא היה לך מקרה כזה?

מנחם דוכן: התינוקות האלה? זה לא היה.

כ.ה. מימון: אבל באותו צפת זה היה בתוך העיר?

מנחם דוכן: כן אני הצטלמתי שמה עם הזה,

כ.ה. מימון: זה בית בן שתי קומות?

מנחם דוכן: הדוידקה הזו. והילד גם כן.

כ.ה. מימון: זה היה בית הבראה או משהו כזה?

מנחם דוכן: ואמא שלו גם כן היתה איתי.

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

כ.ה. מימון: והחזרתם את הילד באותו יום?

מנחם דוכן: בטח. בטח. הילד והאמא שלו הוא בן 12 היה. ילד נחמד.
הוא היה כמו הבן שלי,

כ.ה. מימון: תימני היה?

מנחם דוכן: לא.

כ.ה. מימון: לא תימני.

מנחם דוכן: לא. הוא לא היה תימני.

היו"ר: מר דוכן אתה אמרת בהזדמנות אחרת שהזעקת לקחת ילדים מעין
שמר לעפולה. אתה זוכר?

מנחם דוכן: כן.

היו"ר: מה זה היה גם כן,

מנחם דוכן: זה חולים. מקרים חולים בודדים.

היו"ר: מעין שמר שהלכו לעפולה,

ועדת החקירה הממלכתית לעניין פרשת העלמם
של ילדים מבין עולי תימן בשנים 1948-1954
ישיבה מיום 14 באוגוסט 1996

מנחם דוכן: לעפולה כן

היו"ר: לטיפול?

מנחם דוכן: כן. אצל דוקטור נאסו.

היו"ר: ואתה לא החזרת אותם.

מנחם דוכן: רופא ילדים. ד"ר נאסו. לקחתי גם את הבנים של מי זה היה, כן קלמן. קלמן הוא עכשיו בנתניה היה לו גם כן בן שמה וגם לקחתי את הבן שלו לקחתי אותו כמה פעמים לשם.

היו"ר: תודה רבה לך.

מנחם דוכן: בבקשה אין בעד מה. אני מצטער אני אמרתי כבר אני זה כל כך כואב לי שאני שמעתי על המקרים האלה. שאני רוצה לזכור בכל נימי נשמתו אני רוצה לזכור. אבל אני גם לא יכול להגיד על מישהו משהו שאני לא יודע.

היו"ר: אתה צודק ואנחנו מעריכים את זה. תודה רבה לך.